Хушхабари Подшоҳии Худо

Ҳалли масъала ҲАМИН АСТ!

Оё медонед, ки Исо гуфтааст, ки то даме ки Подшоҳии Худо ҳамчун шаҳодат ба ҷаҳон мавъиза нашавад, охират фаро расида наметавонад?

“Гург бо барра якҷо зиндагӣ хоҳад кард … Онҳо дар тамоми кӯҳи муқаддаси Ман зарар нахоҳанд расонд ва харобӣ нахоҳанд кард, Зеро ки замин аз дониши Худованд пур хоҳад шуд, Чунон ки обҳо баҳрро фаро мегиранд.” (Ишаъё 11:6,9)

Муаллиф

Bob Thiel, Ph.D.

Хушхабари Подшоҳии Худо

Ҳалли масъала ҲАМИН АСТ!

Муаллиф: Bob Thiel, Ph.D.

Copyright ©2016/2017/2018/2019/2022/2025/2026 by Nazarene Books. Edition 3.0. Booklet produced for the Continuing Church of God and Successors, a corporation sole. P.O. Box 109, Grover Beach, California, 93483, U.S.A. ISBN: 978-1-63660-113-7.

Чаро инсоният мушкилоти худро ҳал карда наметавонад?

Оё медонед, ки аввалин ва охирин чизе, ки Китоби Муқаддас нишон медиҳад, ки Исо дар бораи он мавъиза кардааст, ба хушхабари Подшоҳии Худо марбут буд?

Оё медонед, ки Подшоҳии Худо мавзӯи асосии ҳавриён ва нахустин пайравони онҳо буд?

Оё Подшоҳии Худо худи шахсияти Исо аст? Оё Подшоҳии Худо ин аст, ки Исо ҳоло ҳаёти Худро дар мо ба сар мебарад? Оё Подшоҳии Худо як навъ подшоҳии воқеии оянда аст? Оё шумо ба он чизе, ки Китоби Муқаддас таълим медиҳад, бовар хоҳед кард?

Подшоҳӣ чист? Худи Подшоҳии Худо чист? Китоби Муқаддас чӣ таълим медиҳад? Калисои аввалини масеҳӣ чӣ таълим медод?

Оё медонед, ки то даме ки Подшоҳии Худо ҳамчун шаҳодат ба ҷаҳон мавъиза нашавад, охират фаро расида наметавонад?

Аксе, ки дар муқоваи пеш аст, баррае мебошад, ки бо гург хобидааст ва онро Burdine Printing and Graphics таҳия кардааст. Аксе, ки дар муқоваи қафо аст, қисми бинои аслии Калисои Худо дар Ерусалим мебошад, ки соли 2013 аз ҷониби Dr. Bob Thiel гирифта шудааст.

МУНДАРИҶА

1. Оё инсоният роҳи ҳал дорад? саҳ. 4

2. Исо кадом Инҷилро мавъиза мекард? саҳ. 10

3. Оё Подшоҳии Худо дар Аҳди Қадим маълум буд? саҳ. 23

4. Оё ҳавриён Инҷили Подшоҳиро таълим медоданд? саҳ. 3030

5. Сарчашмаҳои берун аз Аҳди Ҷадид Подшоҳии Худоро таълим медоданд. саҳ. 40

6. Калисоҳои юнонӣ-румӣ таълим медиҳанд, ки Подшоҳӣ муҳим аст, вале... саҳ. 62

7. Чаро Подшоҳии Худо? саҳ. 70

Маълумот барои тамос **саҳ. 78**

Эзоҳ: Ин китоб тарҷумаи нусхаи англисӣ аст, ки аз ҷониби зеҳни сунъӣ анҷом дода шудааст, бинобар ин баъзе ифодаҳо метавонанд асли матнро пурра инъикос накунанд, вале умед аст, ки ба он наздиканд. Нусхаи англисӣ ройгон дар интернет дар www.ccog.org дастрас аст.

1. Оё инсоният роҳи ҳал дорад?

Ҷаҳон бо мушкилоти зиёд рӯ ба рӯ аст.

Бисёр одамон гурусна ҳастанд. Бисёр одамон зулм мебинанд. Бисёр одамон бо камбизоатӣ рӯ ба рӯ ҳастанд. Бисёр миллатҳо қарзи ҷиддӣ доранд. Кӯдакон, аз ҷумла онҳое, ки ҳанӯз таваллуд нашудаанд, мавриди бадрафторӣ қарор мегиранд. Бемориҳое, ки ба доруҳо тобоваранд, бисёр табибонро нигарон мекунанд. Дар шаҳрҳои бузурги саноатӣ ҳаво чунон ифлос аст, ки барои саломатӣ зараровар аст. Сиёсатмадорони гуногун ба ҷанг таҳдид мекунанд. Ҳамлаҳои террористӣ пайваста рух медиҳанд.

Оё пешвоёни ҷаҳон метавонанд мушкилотеро, ки инсоният бо онҳо рӯ ба рӯ аст, ҳал кунанд?

Бисёриҳо чунин фикр мекунанд.

Барномаи нави умумиҷаҳонӣ

25 сентябри соли 2015, пас аз суханронии асосии Папа Франсиски Ватикан, 193 давлати Созмони Милали Муттаҳид (СММ) барои татбиқи «17 Ҳадафи рушди устувор»-и он чизе, ки баъзан Барномаи нави умумиҷаҳонӣ номида мешуд, овоз доданд. Инак 17 ҳадафи СММ:

> Ҳадафи 1. Барҳам додани камбизоатӣ дар ҳама шаклҳояш дар ҳама ҷо
>
> Ҳадафи 2. Барҳам додани гуруснагӣ, таъмини амнияти озуқаворӣ ва беҳтар кардани ғизо ва мусоидат ба кишоварзии устувор
>
> Ҳадафи 3. Таъмини ҳаёти солим ва мусоидат ба некӯаҳволии ҳама дар ҳама синну сол
>
> Ҳадафи 4. Таъмини таҳсилоти фарогир, одилона ва босифат ва фароҳам овардани имкониятҳои таълими якумрӣ барои ҳама

Ҳадафи 5. Ноил шудан ба баробарии гендерӣ ва тавонманд сохтани ҳамаи занону духтарон

Ҳадафи 6. Таъмини дастрасӣ ва идоракунии устувори об ва беҳдошт барои ҳама

Ҳадафи 7. Таъмини дастрасӣ ба энергияи арзон, боэътимод, устувор ва муосир барои ҳама

Ҳадафи 8. Мусоидат ба рушди устувор, фарогир ва пойдори иқтисодӣ, шуғли пурра ва самаранок ва кори арзанда барои ҳама

Ҳадафи 9. Бунёди инфрасохтори устувор, мусоидат ба саноатикунонии фарогир ва устувор ва ташвиқи навоварӣ

Ҳадафи 10. Кам кардани нобаробарӣ дар дохили кишварҳо ва байни онҳо

Ҳадафи 11. Фарогир, бехатар, устувор ва пойдор гардонидани шаҳрҳо ва маҳалҳои аҳолинишин

Ҳадафи 12. Таъмини намунаҳои устувори истеъмол ва истеҳсол

Ҳадафи 13. Андешидани чораҳои фаврӣ барои мубориза бо тағйирёбии иқлим ва оқибатҳои он

Ҳадафи 14. Ҳифз ва истифодаи устувори уқёнусҳо, баҳрҳо ва захираҳои баҳрӣ барои рушди устувор

Ҳадафи 15. Ҳифз, барқарорсозӣ ва мусоидат ба истифодаи устувори экосистемаҳои хушкӣ, идоракунии устувори ҷангалҳо, мубориза бо биёбоншавӣ, бозdoштан ва баргардонидани таназзули замин ва бозdoштани аз байн рафтани гуногунии биологӣ

Ҳадафи 16. Мусоидат ба ҷомеаҳои осоишта ва фарогир барои рушди устувор, таъмини дастрасии ҳама ба адолат ва бунёди ниҳодҳои самаранок, ҳисоботдиҳанда ва фарогир дар ҳама сатҳҳо

Ҳадафи 17. Таҳкими воситаҳои татбиқ ва эҳёи шарикии ҷаҳонӣ барои рушди устувор

Ин барнома бояд то соли 2030 пурра амалӣ гардад ва онро инчунин Барномаи рушди устувор то соли 2030 меноманд. Ҳадафи он ҳал кардани дардҳое мебошад, ки инсоният бо онҳо рӯ ба рӯ аст, тавассути танзим, маориф ва ҳамкориҳои байналмилалӣ ва байнидинӣ. Гарчанде ки бисёре аз ҳадафҳои он хубанд, баъзе аз усулҳо ва ҳадафҳои он бадкирдорона мебошанд (ниг. Ибтидо 3:5). Ин барнома инчунин бо номаи даврии Laudato Si-и Папа Франсиски марҳум мувофиқ буд. Папа Лео XIV низ дар дастгирии ин барномаи 2030 изҳорот дод.

«Барномаи нави умумиҷаҳонӣ»-ро метавон «Барномаи нави католикӣ» номид, зеро калимаи «католикӣ» маънои «умумиҷаҳонӣ»-ро дорад. Папа Франсиск қабули ин барномаро «нишонаи муҳими умед» номид.

Ҳамчун идомаи созишномаи СММ, дар моҳи декабри соли 2015 дар Париж ҷаласае баргузор гардид (номи расмиаш: *21-умин Конфронси Тарафҳои Конвенсияи чорчӯбавии СММ оид ба тағйирёбии иқлим*). Папа Франсиск ин созишномаи байналмилалиро низ ситоиш кард ва ба миллатҳо маслиҳат дод, ки «бодиққат роҳи пешро пеш гиранд ва бо ҳисси ҳамбастагии торафт афзоянда».

Қариб ҳамаи миллатҳои ҷаҳон ба созишномаҳои Париж, ки ҳадафҳои мушаххаси экологӣ ва ӯҳдадориҳои молиявӣ доштанд, розӣ шуданд. (Президенти онвақтаи ИМА Барак Обама соли 2016 ҳуҷҷатеро имзо кард, ки ИМА-ро ба ин ӯҳдадор мекард, аммо соли 2017 Президенти ИМА Доналд Трамп изҳор дошт, ки Иёлоти Муттаҳида созишномаҳои мувофиқашудаи Парижро НАМЕПАЗИРАД ва ИМА-ро аз он берун оварад. Ин боиси хашми байналмилалӣ гардид ва ба ҷудо шудани ИМА аз Аврупо ва бисёр дигар қисматҳои ҷаҳон мусоидат кард.) Папа Франсиск изҳор дошт, ки агар инсоният тағйиротҳои ӯро вобаста ба иқлим анҷом надиҳад, «ба поён хоҳад рафт».

Гарчанде ки ҳеҷ кас намехоҳад ҳавои ифлосро нафас кашад, гурусна монад, камбизоат шавад, дар хатар бошад ва ғайра, оё кӯшишҳои инсонӣ барои ноил шудан ба ҳадафҳои барномаи 2030-и Созмони Милали Муттаҳид ва/ё созишномаҳои Париж мушкилотеро, ки инсоният бо онҳо рӯ ба рӯ аст, ҳал хоҳанд кард?

Таҷрибаи гузаштаи Созмони Милали Муттаҳид

Созмони Милали Муттаҳид 24 октябри соли 1945, пас аз Ҷанги Дуюми Ҷаҳонӣ, бо мақсади пешгирӣ кардани чунин як низои дигар ва кӯшиши мусоидат ба сулҳ дар ҷаҳон таъсис ва барқарор карда шуд. Дар вақти таъсисаш СММ 51 давлати аъзо дошт; ҳоло 193 давлат аст.

Аз замони таъсиси Созмони Милали Муттаҳид дар саросари ҷаҳон садҳо, агар на ҳазорҳо, низоъ ба амал омадааст, аммо мо то ҳол чизеро, ки онро Ҷанги Сеюми Ҷаҳонӣ номидан мумкин бошад, надидаем.

Баъзеҳо бовар доранд, ки ҳамкории байналмилалӣ, ки Созмони Милали Муттаҳид иддао мекунад, ки онро пеш мебарад, дар якҷоягӣ бо он навъи барномаи байнидинӣ ва экуменикӣ, ки Папа Лео XIV ва бисёр дигар пешвоёни динӣ кӯшиш мекунанд онро пеш баранд, сулҳ ва шукуфоӣ хоҳад оварад.

Бо вуҷуди ин, таҷрибаи Созмони Милали Муттаҳид дар анҷом додани ин кор хуб набудааст. Илова бар низоъҳои мусаллаҳи сершуморе, ки аз замони таъсиси Созмони Милали Муттаҳид рух додаанд, миллионҳо нафар гурусна, гуреза ва/ё сахт камбизоатанд.

Даҳсолаҳо пеш Созмони Милали Муттаҳид ба татбиқи Ҳадафҳои рушди ҳазорсолаи худ шурӯъ кард. Он ҳашт «ҳадафи рушд» дошт, аммо ин ҳатто ба гуфтаи худи СММ муваффақ нашуд. Аз ин рӯ, соли 2015 «17 Ҳадафи рушди устувор»-и ба истилоҳ ном қабул карда шуданд. Баъзеҳо хушбинанд. Баъзеҳо онро хаёли утопӣ меҳисобанд.

Дар бораи утопия бошад, 6 майи соли 2016 Папа Франсиски онвақта гуфт, ки ӯ орзуи як утопияи инсондӯстонаи аврупоиро дорад, ки калисои ӯ метавонад ба он қитъа дар ноил шудан ба он кумак кунад.

Аммо орзуи он Папа ба як хоби даҳшатнок табдил хоҳад ёфт (ниг. Ваҳй 18).

Шояд каме ҳамкорӣ ва муваффақият бошад, аммо …

Луғати Merriam Webster изҳор медорад, ки утопия «ҷои хаёлие мебошад, ки дар он ҳукумат, қонунҳо ва шароити иҷтимоӣ комил мебошанд». Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки инсоният мушкилоти худро худаш ҳал карда наметавонад:

> [23] Эй Худованд, ман медонам, ки роҳи одам дар ихтиёри худи ӯ нест; Ба одами роҳраванда дода нашудааст, ки қадамҳои худро равона созад. (Ирмиё 10:23, дар тамоми китоб NKJV, агар тарзи дигар зикр нашуда бошад)

Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки ҳамкории байналмилалӣ барбод хоҳад рафт:

> [16] Харобӣ ва бадбахтӣ дар роҳҳои онҳост; [17] Ва роҳи сулҳро онҳо надонистаанд. [18] Тарси Худо пеши чашмони онҳо нест. (Румиён 3:16-18)

Бо вуҷуди ин, бисёр одамон барои ҷомеаи утопие, ки худашон тасаввур мекунанд, кор мекунанд ва ҳатто баъзан мекӯшанд динро ҷалб кунанд. Аммо қариб ҳеҷ кас намехоҳад ба роҳҳои Худои ягонаи ҳақиқӣ пайравӣ кунад. Ин маънои онро надорад, ки дар самти ягон ҳадафи Созмони Милали Муттаҳид ё Ватикан ҳеҷ пешравие нахоҳад буд. Баъзе пешравиҳо хоҳанд буд (ва бисёре аз ҳадафҳо хубанд), инчунин баъзе ақибгардиҳо.

Дар асл, ва эҳтимол пас аз як низои азим, як навъ созишномаи сулҳи байналмилалӣ мувофиқа ва тасдиқ карда хоҳад шуд (Дониёл 9:27). Вақте ки ин рӯй диҳад, бисёриҳо ба таври бардурӯғ бовар хоҳанд кард, ки инсоният ҷомеаи осоиштатар ва утопӣ ба вуҷуд меоварад.

Бисёриҳо фирефтаи чунин «пешрафти утопии» байналмилалӣ (ниг. Ҳизқиёл 13:10) ва инчунин аломатҳо ва мӯъҷизаҳои гуногун (2 Таслӯникиён 2:9-12) хоҳанд шуд. Аммо Китоби Муқаддас мегӯяд, ки

чунин сулҳ давом нахоҳад кард (Дониёл 9:27; 11:31-44), новобаста аз он ки пешвоён чӣ иддао кунанд (1 Таслӯникиён 5:3; Ишаъё 59:8).

Ин андеша, ки бе Исо (ниг. Юҳанно 15:5; Матто 24:21-22) инсоният метавонад дар ин «асри бади ҳозира» утопия биёрад, як инҷили козиб аст (Ғалотиён 1:3-10).

Агар инсоният ба танҳоӣ комилан қодир набошад, ки ҳақиқатан утопия ба вуҷуд оварад, оё ягон навъи утопия имконпазир аст?

Бале.

Подшоҳии Худо ин сайёраро ва баъдтар тамоми абадиятро ба таври аҷиб беҳтар хоҳад кард.

2. Исо кадом Инҷилро мавъиза мекард?

Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки ҷомеаи утопие, ки Подшоҳии Худо номида мешавад, ҷои ҳукуматҳои инсониро хоҳад гирифт (Дониёл 2:44; Ваҳй 11:15; 19:1-21).

Вақте ки Исо хизмати оммавии Худро оғоз кард, Ӯ бо мавъизаи ***хушхабари Подшоҳии Худо*** оғоз намуд. Инак он чи Марқӯс гузориш додааст:

> [14] Пас аз он ки Яҳёро ба зиндон андохтанд, Исо ба Ҷалил омад ва хушхабари Подшоҳии Худоро мавъиза карда, [15] мегуфт: «Вақт ба охир расид ва Подшоҳии Худо наздик аст. Тавба кунед ва ба хушхабар имон оваред». (Марқӯс 1:14-15)

Истилоҳи «инҷил» аз калимаи юнонӣ гирифта шудааст, ки ба шакли euangelion транслитератсия мешавад ва маънояш «паёми нек» ё «хабари хуш» аст. Дар Аҳди Ҷадид калимаи англисии «kingdom» (подшоҳӣ), ки ба Подшоҳии Худо марбут аст, тақрибан 149 маротиба дар NKJV ва 151 маротиба дар Китоби Муқаддаси Douay Rheims зикр шудааст. Он аз калимаи юнонӣ гирифта шудааст, ки ба шакли basileia транслитератсия мешавад ва ҳукмронӣ ё қаламрави подшоҳиро ифода мекунад.

Подшоҳиҳои инсонӣ, инчунин Подшоҳии Худо, подшоҳ доранд (Ваҳй 17:14), минтақаи ҷуғрофиро фаро мегиранд (Ваҳй 11:15), қоидаҳо доранд (Ишаъё 2:3-4; 30:9) ва табааҳо доранд (Луқо 13:29).

Инак нахустин таълимоти оммавии Исо, ки Матто сабт кардааст:

> [23] Ва Исо дар тамоми Ҷалил гашта, дар куништҳои онҳо таълим медод ва хушхабари Подшоҳиро мавъиза мекард, (Матто 4:23)

Матто инчунин сабт мекунад:

> [35] Ва Исо дар ҳамаи шаҳрҳо ва деҳот гашта, дар куништҳои онҳо таълим медод ва хушхабари Подшоҳиро мавъиза мекард, (Матто 9:35)

Аҳди Ҷадид нишон медиҳад, ки Исо то абад подшоҳӣ хоҳад кард:

> [33] Ва Ӯ бар хонадони Яъқуб то абад подшоҳӣ хоҳад кард, ва Подшоҳии Ӯро интиҳо нахоҳад буд. (Луқо 1:33)

Луқо сабт мекунад, ки мақсаде, ки Исо барои он фиристода шуда буд, мавъизаи Подшоҳии Худо буд. Бубинед, ки Исо чӣ таълим медод:

> [43] Ӯ ба онҳо гуфт: «Ман бояд ба шаҳрҳои дигар низ Подшоҳии Худоро мавъиза кунам, зеро Ман барои ҳамин фиристода шудаам». (Луқо 4:43)

Оё шумо ягон бор шунидаед, ки ин мавъиза шавад? Оё ягон бор дарк кардаед, ки мақсади фиристода шудани Исо мавъизаи Подшоҳии Худо буд?

Луқо инчунин сабт мекунад, ки Исо воқеан рафта, Подшоҳии Худоро мавъиза мекард:

> [10] Ва ҳавворион, вақте ки баргаштанд, ҳар он чи карда буданд, ба Ӯ нақл карданд. Ӯ онҳоро гирифта, ба таври хилват ба ҷои беодаме, ки ба шаҳре бо номи Байт-Сайдо тааллуқ дошт, рафт. [11] Аммо мардум инро фаҳмида, аз паи Ӯ рафтанд; ва Ӯ онҳоро пазируфта, ба онҳо дар бораи Подшоҳии Худо сухан ронд. (Луқо 9:10-11)

Исо таълим медод, ки Подшоҳии Худо бояд барои онҳое, ки аз паи Ӯ мераванд, афзалияти аввалиндараҷа бошад:

> [33] Балки пеш аз ҳама Подшоҳии Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, (Матто 6:33)

> [31] Балки Подшоҳии Худоро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд. [32] Натарс, эй рамаи хурд, зеро ки Падари шумо писанд омад, ки Подшоҳиро ба шумо ато кунад. (Луқо 12:31-32)

Масеҳиён бояд ПЕШ АЗ ҲАМА Подшоҳии Худоро БИҶӮЯНД. Онҳо ин корро бо он мекунанд, ки онро афзалияти аввалини худ қарор медиҳанд, ҳамон тавре зиндагӣ мекунанд, ки Масеҳ мехоҳад ва ба бозгашти Ӯ ва Подшоҳии Ӯ чашм медӯзанд. Бо вуҷуди ин, аксари онҳое, ки ба Масеҳ иқрор мекунанд, на танҳо пеш аз ҳама Подшоҳии Худоро намеҷӯянд, балки ҳатто намедонанд, ки он чист. Бисёриҳо инчунин бардурӯғ бовар доранд, ки иштирок дар сиёсати дунявӣ он чизест, ки Худо аз масеҳиён интизор дорад. Азбаски онҳо Подшоҳии Худоро намефаҳманд, онҳо ҳоло чунон ки бояд зиндагӣ намекунанд ва намефаҳманд, ки чаро инсоният ин қадар нуқсон дорад.

Инчунин диққат диҳед, ки Подшоҳӣ ба рамаи хурд дода хоҳад шуд (ниг. Румиён 11:5). Барои он ки кас омода бошад, ки ҷузъи рамаи хурди ҳақиқӣ бошад, фурӯтанӣ лозим аст.

Подшоҳии Худо ҳанӯз дар Замин барқарор нашудааст

Исо таълим медод, ки пайравонаш бояд барои омадани Подшоҳӣ дуо гӯянд, пас онҳо онро аллакай соҳиб нестанд:

> [9] Эй Падари мо, ки дар осмонӣ, Номи Ту муқаддас бод. 10 Подшоҳии Ту биёяд. Иродаи Ту ба амал ояд (Матто 6:9-10)

Исо шогирдони Худро барои мавъизаи Подшоҳии Худо фиристод:

> [1] Ва Ӯ дувоздаҳ шогирди Худро ҷамъ карда, ба онҳо бар ҳамаи девҳо ва барои шифо додани бемориҳо қувват ва қудрат бахшид. [2] Ва онҳоро фиристод, ки Подшоҳии Худоро мавъиза кунанд. (Луқо 9:1-2)

Исо таълим медод, ки танҳо ҳузури Ӯ Подшоҳӣ набуд, зеро Подшоҳӣ он вақт дар Замин барқарор нашуда буд, ва аз ҳамин сабаб Ӯ он вақт девҳоро бо номи Худ берун намекард:

> [28] Аммо агар Ман девҳоро ба воситаи Рӯҳи Худо берун мекунам, бешубҳа Подшоҳии Худо ба шумо расидааст. (Матто 12:28)

Подшоҳии ҳақиқӣ дар оянда аст — на ҳозир, чунон ки Марқӯс нишон медиҳад:

> [47] Ва агар чашмат туро ба гуноҳ меандозад, онро берун ор. Барои ту беҳтар аст, ки бо як чашм ба Подшоҳии Худо дохил шавӣ, аз он ки ду чашм дошта, андохта шавӣ … (Марқӯс 9:47)

> [23] Исо ба гирду пеш нигариста, ба шогирдонаш гуфт: «Барои сарватдорон ба Подшоҳии Худо дохил шудан чӣ қадар душвор аст!» [24] Шогирдон аз суханони Ӯ дар ҳайрат монданд. Аммо Исо боз ба онҳо ҷавоб дода гуфт: «Эй фарзандон, барои онҳое ки ба сарват таваккал мекунанд, ба Подшоҳии Худо дохил шудан чӣ қадар душвор аст! [25] Аз сӯрохи сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватдор ба Подшоҳии Худо дохил шавад». (Марқӯс 10:23-25)

> [25] Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки Ман дигар аз меваи ток нахоҳам нӯшид то он рӯзе ки онро дар Подшоҳии Худо нав бинӯшам». (Марқӯс 14:25)

> [43] Юсуфи Ариматиёӣ, узви мӯътабари шӯро, ки худаш низ мунтазири Подшоҳии Худо буд, омада, ҷасорат намуда … (Марқӯс 15:43)

Исо таълим медод, ки Подшоҳӣ ҳоло ҷузъи ин дунёи ҳозира нест:

> [36] Исо ҷавоб дод: «Подшоҳии Ман аз ин дунё нест. Агар Подшоҳии Ман аз ин дунё мебуд, хизматгорони Ман меҷангиданд, то ки Ман ба дасти яҳудиён супурда нашавам; аммо Подшоҳии Ман аз ин ҷо нест». (Юҳанно 18:36)

Исо таълим медод, ки Подшоҳӣ пас аз бозгашти Ӯ ҳамчун Подшоҳи он хоҳад омад:

> [31] «Вақте ки Писари Одам дар ҷалоли Худ ва ҳамаи фариштагони муқаддас ҳамроҳи Ӯ меояд, он гоҳ Ӯ бар тахти ҷалоли Худ хоҳад нишаст. [32] Ва ҳамаи халқҳо пеши Ӯ ҷамъ хоҳанд шуд, ва Ӯ онҳоро аз якдигар ҷудо хоҳад кард, чунон ки чӯпон гӯсфандонро аз бузҳо ҷудо мекунад. [33] Ва гӯсфандонро

аз тарафи рости Худ ва бузҳоро аз тарафи чап хоҳад гузошт. [34] Он гоҳ Подшоҳ ба онҳое ки аз тарафи рости Ӯ ҳастанд, хоҳад гуфт: “Биёед, эй баракатёфтагони Падари Ман, Подшоҳиеро, ки аз ибтидои офариниши ҷаҳон барои шумо тайёр карда шудааст, мерос гиред. (Матто 25:31-34)

Азбаски Подшоҳии Худо ҳоло дар ин ҷо нест, мо то барқарор шудани он утопияи воқеиро нахоҳем дид. Азбаски аксарият Подшоҳии Худоро намефаҳманд, онҳо намефаҳманд, ки ҳукумати пурмуҳаббати Ӯ чӣ гуна амал мекунад.

Подшоҳии Худо намеояд «то даме ки пуррагии халқҳо дохил нашавад» (Румиён 11:25) — ва ин ҳанӯз рух надодааст.

Исо гуфт, ки Подшоҳӣ ба чӣ монанд аст?

Исо баъзе тавзеҳот дод, ки Подшоҳии Худо ба чӣ монанд аст:

[26] Ва Ӯ гуфт: «Подшоҳии Худо ба он монанд аст, ки одаме тухмро ба замин пошад, [27] ва шабҳо хоб кунад ва рӯзҳо бархезад, ва тухм сабзида, калон шавад, ва худи ӯ намедонад, ки чӣ тавр. [28] Зеро ки замин худ аз худ ҳосил медиҳад: аввал сабза, баъд хӯша, баъд дони пурра дар хӯша. [29] Ва ҳангоме ки дона мепазад, дарҳол досро мефиристад, зеро ки вақти дарав расидааст». (Марқӯс 4:26-29)

[18] Ва Ӯ гуфт: «Подшоҳии Худо ба чӣ монанд аст? Ва онро ба чӣ ташбеҳ диҳам? [19] Он ба донаи хардал монанд аст, ки одаме гирифта, дар боғи худ коштааст; ва он калон шуда, дарахти бузурге гардид, ва мурғони ҳаво дар шохаҳояш лона гузоштанд». [20] Ва боз гуфт: «Подшоҳии Худоро ба чӣ ташбеҳ диҳам? [21] Он ба хамиртуруше монанд аст, ки зане гирифта, дар се андоза орд пинҳон кард, то даме ки ҳамааш ба хамиртуруш омад». (Луқо 13:18-21)

Ин масалҳо нишон медиҳанд, ки Подшоҳии Худо дар аввал хеле хурд аст, аммо бузург хоҳад шуд — дар ниҳоят он бар як коиноти беохир хоҳад буд.

Луқо инчунин сабт кардааст:

> [29] Ва аз шарқ ва ғарб, аз шимол ва ҷануб омада, дар Подшоҳии Худо хоҳанд нишаст. (Луқо 13:29)

Ҳамин тавр, дар Подшоҳии Худо одамон аз тамоми ҷаҳон хоҳанд буд. Он бо онҳое, ки аҷдоди исроилӣ доранд ё бо гурӯҳҳои мушаххаси қавмӣ маҳдуд НАХОҲАД буд. Одамон аз ҳар гӯшаву канор дар ин Подшоҳӣ хоҳанд нишаст.

Луқо 17 ва Подшоҳӣ

Луқо 17:20-21 баъзеҳоро ба ҳайрат меорад. Аммо пеш аз он ки ба он гузарем, диққат диҳед, ки одамон воқеан дар Подшоҳии Худо хӯрок хоҳанд хӯрд:

> [15] «Хушо касе ки дар Подшоҳии Худо нон мехӯрад!» (Луқо 14:15)

Азбаски одамон (дар оянда) дар Подшоҳии Худо хӯрок хоҳанд хӯрд, он танҳо чизе нест, ки ҳоло дар дилҳояшон ҷудо карда шудааст, бо вуҷуди тарҷумаҳо/фаҳмишҳои нодурусти Луқо 17:21, ки чизи дигареро пешниҳод мекунанд.

Тарҷумаи AFV-и Луқо 17:20-21 метавонад ба баъзеҳо дар фаҳмидан кумак кунад:

> [20] Ва ҳангоме ки фарисиён аз Ӯ талаб карданд, ки Подшоҳии Худо кай хоҳад омад, Ӯ ба онҳо ҷавоб дода гуфт: «Подшоҳии Худо бо мушоҳида намеояд; [21] Ва нахоҳанд гуфт: “Инак, дар ин ҷост!” ё “Инак, дар он ҷост!” Зеро инак, Подшоҳии Худо дар миёни шумо истодааст». (Луқо 17:20-21, AFV; инчунин тарҷумаҳои NASB ва ESV-ро бинед)

Диққат диҳед, ки Исо бо фарисиёни бетавба, нафсонӣ ва дурӯя сухан мегуфт. Исо «ба онҳо ҷавоб дод» — маҳз фарисиён ба Исо савол дода буданд. Онҳо Ӯро эътироф карданро рад мекарданд.

Оё онҳо дар КАЛИСО буданд? Не!

Исо инчунин дар бораи калисое, ки ба наздикӣ ташкил мешуд, сухан намегуфт. Ӯ дар бораи ҳиссиёти ақл ё дил низ сухан намегуфт.

Исо дар бораи ҲУКМРОНИИ Худ сухан мегуфт! Фарисиён аз Ӯ дар бораи калисо намепурсиданд. Онҳо дар бораи ягон калисои Аҳди Ҷадид, ки ба наздикӣ оғоз мешуд, ҳеҷ чиз намедонистанд. Онҳо дар бораи як навъ ҳиссиёти зебо намепурсиданд.

Агар касе гумон кунад, ки Подшоҳии Худо КАЛИСО аст — ва Подшоҳии Худо «дар дохили» фарисиён буд — оё КАЛИСО дар дохили фарисиён буд? Албатта не!

Чунин хулоса хеле хандаовар аст, ҳамин тавр не? Гарчанде ки баъзе тарҷумаҳои протестантӣ қисми Луқо 17:21-ро ҳамчун «Подшоҳии Худо “дар дохили шумост”» (NKJV/KJV) тарҷума мекунанд, ҳатто Китоби Муқаддаси католикии румии New Jerusalem Bible онро дуруст ҳамчун «Подшоҳии Худо дар миёни шумост» тарҷума мекунад.

Исо Он касе буд, ки дар миён, дар байни фарисиён буд — Ӯ бояд Подшоҳи он Подшоҳӣ мешуд. Фарисиён гумон мекарданд, ки мунтазири Подшоҳии Худо ҳастанд. Аммо онҳо онро нодуруст мефаҳмиданд. Исо фаҳмонд, ки он Подшоҳии маҳаллӣ ё маҳдуд танҳо барои яҳудиён нахоҳад буд, чунон ки онҳо гумон мекарданд (ва на калисо, чунон ки баъзеҳо ҳоло бовар доранд). Подшоҳии Худо танҳо яке аз бисёр подшоҳиҳои инсонӣ ва намоён нахоҳад буд, ки одамон метавонистанд онро нишон диҳанд ё бубинанд ва гӯянд: «Ин аст, дар ин ҷо» ё «Подшоҳӣ он аст, дар он ҷо».

Худи Исо таваллуд ёфт, то ПОДШОҲИ он Подшоҳӣ бошад, чунон ки Ӯ ба Пилотус ба таври равшан гуфт (Юҳанно 18:36-37). Бифаҳмед, ки Китоби Муқаддас аксар вақт истилоҳҳои «подшоҳ» ва «подшоҳӣ»-ро ба ҷои якдигар истифода мебарад (масалан, Дониёл 7:17-18,23). ПОДШОҲИ Подшоҳии ояндаи Худо он вақт ва дар он ҷо дар паҳлӯи фарисиён меистод. Аммо онҳо Ӯро ҳамчун подшоҳи худ эътироф намекарданд (Юҳанно 19:21). Вақте ки Ӯ бармегардад, ҷаҳон Ӯро рад хоҳад кард (Ваҳй 19:19).

Исо дар оятҳои минбаъдаи Луқо 17 идома дода, омадани дуввуми Худро тасвир кард, вақте ки Подшоҳии Худо бар ТАМОМИ ЗАМИН ҳукмронӣ хоҳад кард (бо истифода аз тарҷумаи Moffatt):

> [22] Ба шогирдонаш гуфт: «Рӯзҳое хоҳад омад, ки шумо орзу хоҳед кард, ва бефоида орзу хоҳед кард, ки ҳатто як рӯзи Писари Одамро бубинед. [23] Одамон хоҳанд гуфт: “Инак, ӯ дар ин ҷост!” “Инак, ӯ дар он ҷост!” аммо берун наравед ва аз паи онҳо надавед, [24] зеро чунон ки барқ аз як тарафи осмон то тарафи дигар медурахшад, Писари Одам низ дар рӯзи худ чунин хоҳад буд. [25] Аммо ӯ бояд аввал азобҳои зиёд бикашад ва аз ҷониби насли ҳозира рад карда шавад. (Луқо 17:22-25, Moffatt)

Исо ба дурахшидани барқ ишора кард, айнан мисли Матто 24:27-31, ки омадани дуввуми Худро барои ҲУКМРОНӢ бар тамоми ҷаҳон тасвир мекунад. Исо намегӯяд, ки қавми Ӯ ҳангоми бозгашташ Ӯро дида наметавонанд — онҳо хоҳанд дид (ниг. Аъмол 1:11).

Бо вуҷуди ин, аксари одамон Ӯро ҳамчун ПОДШОҲИ худ эътироф нахоҳанд кард (Ваҳй 11:15) ва бар зидди Ӯ хоҳанд ҷангид (Ваҳй 19:19)! Бисёриҳо гумон хоҳанд кард, ки Исо Зиддимасеҳро ифода мекунад. Исо намегуфт, ки Подшоҳии Худо дар дохили он фарисиён буд — Ӯ дар ҷои дигар ба онҳо гуфт, ки онҳо аз сабаби дурӯягиашон дар Подшоҳӣ нахоҳанд буд (Матто 23:13-14). Исо инчунин намегуфт, ки Калисо Подшоҳӣ хоҳад буд.

Подшоҳии Худо чизест, ки одамон як рӯз метавонанд ба он ДОХИЛ ШАВАНД — масалан, ҳангоми эҳёи одилон! Бо вуҷуди ин, ҳатто Иброҳим ва дигар падарони қавм ҳанӯз дар он ҷо нестанд (ниг. Ибриён 11:13-40).

Шогирдон медонистанд, ки Подшоҳии Худо он вақт дар дохили худи онҳо набуд ва он бояд зоҳир мешуд, чунон ки порчаи зерин, ки пас аз Луқо 17:21 омадааст, нишон медиҳад:

[11] Ва ҳангоме ки онҳо инро мешуниданд, Ӯ масали дигаре гуфт, зеро ки Ӯ ба Ерусалим наздик буд ва онҳо гумон мекарданд, ки Подшоҳии Худо дарҳол зоҳир хоҳад шуд. (Луқо 19:11)

Подшоҳӣ ба таври равшан дар оянда буд

Чӣ тавр шумо метавонед бифаҳмед, ки Подшоҳӣ наздик аст? Ҳамчун қисми ҷавоб ба ин савол, Исо рӯйдодҳои пешгӯишударо номбар кард (Луқо 21:8-28) ва сипас таълим дод:

[29] Ба дарахти анҷир ва ба ҳамаи дарахтон нигаред. [30] Вақте ки онҳо аллакай мушукча мекунанд, худатон мебинед ва медонед, ки тобистон акнун наздик аст. [31] Ҳамчунин шумо низ, **вақте ки мебинед, ки ин чизҳо рух медиҳанд, бидонед, ки Подшоҳии Худо наздик аст.** (Луқо 21:29-31)

Исо мехост, ки қавмаш рӯйдодҳои пешгӯишударо пайгирӣ кунанд, то бидонанд, ки Подшоҳӣ кай хоҳад омад. Исо дар ҷои дигар ба қавми Худ гуфт, ки бедор бошанд ва ба рӯйдодҳои пешгӯишуда диққат диҳанд (Луқо 21:36; Марқӯс 13:33-37). Бо вуҷуди суханони Исо, бисёриҳо мушоҳидаи рӯйдодҳои ҷаҳониеро, ки бо пешгӯиҳо алоқаманданд, нодида мегиранд.

Дар Луқо 22 ва 23 Исо боз нишон дод, ки Подшоҳии Худо чизест, ки дар оянда иҷро хоҳад шуд, вақте ки таълим дод:

[15] «Бо орзуи пурҳарорат орзу доштам, ки пеш аз азоб кашиданам ин Фисҳро бо шумо бихӯрам; [16] зеро ба шумо мегӯям, ки Ман дигар аз он нахоҳам хӯрд, то даме ки он дар Подшоҳии Худо иҷро шавад». [17] Ва Ӯ косаро гирифта, шукр гуфт ва гуфт: «Инро гирифта, байни худ тақсим кунед; [18] зеро ба шумо мегӯям, ки то омадани Подшоҳии Худо аз меваи ток нахоҳам нӯшид». (Луқо 22:15-18)

[39] Аммо яке аз он бадкороне ки бо ӯ маслуб шуда буданд, ӯро куфр мегуфт ва мегуфт: «Агар Ту Масеҳ бошӣ, Худро наҷот деҳ ва моро низ наҷот деҳ». [40] Ва рафиқаш ӯро манъ карда, ба ӯ гуфт: «Оё ту ҳатто аз Худо наметарсӣ? Зеро ки ту низ бо ӯ дар маҳкумият ҳастӣ. [41] Ва мо ба ҳақ, зеро ки сазовор ҳастем, зеро

мувофиқи он чи кардаем, ҷазо мегирем, аммо аз ин кас ҳеҷ бадӣ сар назадааст». 42 Ва ба Ешуа гуфт: «Эй Худовандам, маро ба ёд ор, вақте ки ба Подшоҳии Худ меоӣ». 43 Аммо Ешуа ба ӯ гуфт: «Омин, ба ту мегӯям, ки имрӯз бо Ман дар Биҳишт хоҳӣ буд». (Луқо 23:39-43, Aramaic in Plain English)

Подшоҳии Худо ҳамчунин фавран пас аз кушта шудани Исо наомад, чунон ки ҳам Марқӯс ва ҳам Луқо ба мо нишон медиҳанд:

> 43 Юсуфи Ариматиёӣ, узви мӯътабари шӯро, ки худаш низ мунтазири Подшоҳии Худо буд, омада, ҷасорат намуда … (Марқӯс 15:43)

> 51 Ӯ аз Ариматиё, шаҳри яҳудиён буд, ва худаш низ мунтазири Подшоҳии Худо буд. (Луқо 23:51)

Маҳз пас аз эҳё (1 Қӯринтиён 15:50-55) масеҳиён аз нав таваллуд хоҳанд ёфт, то ба Подшоҳии Худо дохил шаванд, чунон ки Юҳанно сабт мекунад:

> 3 Исо дар ҷавоби ӯ гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: агар касе аз нав таваллуд наёбад, Подшоҳии Худоро дида наметавонад». 4 Ниқодимус ба Ӯ гуфт: «Одам чӣ гуна метавонад дар пирӣ таваллуд ёбад? Оё метавонад бори дигар ба шиками модараш дохил шуда, таваллуд ёбад?» 5 Исо ҷавоб дод: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: агар касе аз об ва Рӯҳ таваллуд наёбад, ба Подшоҳии Худо дохил шуда наметавонад. (Юҳанно 3:3-5)

Танҳо қавми Худо Подшоҳии ниҳоии Худоро, ки пас аз ҳазорсола хоҳад буд, хоҳанд дид.

Акнун, лутфан, боз бифаҳмед, ки пас аз эҳё шудани Исо Ӯ боз дар бораи Подшоҳии Худо таълим дод:

> 3 Ӯ инчунин пас аз азоб кашиданаш бо далелҳои бисёри бешубҳа Худро ба онҳо зинда нишон дод, дар давоми чил рӯз ба онҳо зоҳир шуда, дар бораи он чи ба Подшоҳии Худо тааллуқ дорад, сухан меронд. (Аъмол 1:3)

Аввалин ва охирин мавъизаҳое, ки Исо кард, дар бораи Подшоҳии Худо буданд! Исо ҳамчун фиристода омад, то дар бораи он Подшоҳӣ таълим диҳад.

Исо инчунин ба Юҳаннои ҳаввор фармуд, ки дар бораи Подшоҳии ҳазорсолаи Худо, ки дар замин хоҳад буд, нависад. Бубинед, ки Ӯ ба Юҳанно чӣ навиштан фармуд:

> [4] Ва ҷонҳои онҳоеро дидам, ки барои шаҳодати Исо ва барои каломи Худо сар бурида шуда буданд, ки ба ҳайвони ваҳшӣ ва ба тасвири вай саҷда накарда буданд ва тамғаи вайро бар пешонии худ ё бар дастони худ қабул накарда буданд. Ва онҳо зинда шуданд ва бо Масеҳ ҳазор сол подшоҳӣ карданд. (Ваҳй 20:4)

Масеҳиёни аввал таълим медоданд, ки Подшоҳии ҳазорсолаи Худо дар замин хоҳад буд ва ҷои ҳукуматҳои ҷаҳонро хоҳад гирифт, чунон ки Китоби Муқаддас таълим медиҳад (ниг. Ваҳй 5:10, 11:15).

Агар Подшоҳии Худо ин қадар муҳим бошад, пас чаро аксарият дар бораи он чандон чизе нашунидаанд?

Қисман аз он сабаб, ки Исо онро сирр номид:

> [11] Ва Ӯ ба онҳо гуфт: «Ба шумо дода шудааст, ки сирри Подшоҳии Худоро донед; аммо барои онҳое ки берунанд, ҳама чиз бо масалҳо мешавад. (Марқӯс 4:11)

Ҳатто имрӯз Подшоҳии ҳақиқии Худо барои аксарият сирр аст, чунон ки қисми зиёди нақшаи Худо низ (инчунин китоби ройгони моро, ки дар интернет дар www.ccog.org дастрас аст, бо номи «СИРРИ НАҚШАИ ХУДО: Чаро Худо чизеро офарид? Чаро Худо шуморо офарид?» бинед).

Инчунин дар назар гиред, ки Исо гуфт, ки охир (охири аср) ПАС АЗ он ки хушхабари Подшоҳӣ дар тамоми ҷаҳон ҳамчун ШАҲОДАТ мавъиза шавад, (ба зудӣ) хоҳад омад:

> [14] Ва ин хушхабари Подшоҳӣ дар тамоми ҷаҳон барои шаҳодат ба ҳамаи халқҳо мавъиза карда хоҳад шуд, ва он гоҳ охират хоҳад расид. (Матто 24:14)

Эълон кардани хушхабари Подшоҳии Худо муҳим аст ва бояд **дар ин замонҳои охир** анҷом дода шавад. Ин «паёми нек» аст, зеро он ба дардҳои инсоният умеди воқеӣ пешниҳод мекунад, новобаста аз он ки пешвоёни сиёсӣ чӣ таълим диҳанд.

Агар шумо суханони Исоро ба назар гиред, бояд равшан бошад, ки калисои ҳақиқии масеҳӣ бояд ҳоло он хушхабари Подшоҳиро эълон кунад. Ин бояд афзалияти аввалиндараҷаи Калисо бошад. Ва барои он ки ин корро дуруст анҷом диҳем, бояд забонҳои гуногун истифода шаванд. Ин ҳамон чизест, ки Continuing Church of God барои анҷом додани он саъй мекунад. Ва маҳз барои ҳамин ин рисола ба даҳҳо забон тарҷума шудааст.

Исо таълим медод, ки аксарият роҳи Ӯро НАХОҲАНД пазируфт:

> [13] «Аз дари танг дароед; зеро дарвоза фарох ва роҳе ки ба ҳалокат мебарад, васеъ аст, ва бисёранд онҳое ки аз он медароянд. [14] Зеро дарвоза танг ва роҳе ки ба ҳаёт мебарад, душвор аст, ва онҳое ки онро меёбанд, каманд. (Матто 7:13-14)

Хушхабари Подшоҳии Худо ба ҳаёт мебарад!

Шояд ҷолиб бошад, ки гарчанде ки аксари онҳое ки худро масеҳӣ меноманд, гӯё аз ин андеша, ки таваҷҷӯҳи асосии Масеҳ ба мавъизаи хушхабари Подшоҳии Худо буд, бехабаранд, илоҳиётшиносон ва таърихшиносони дунявӣ аксар вақт фаҳмидаанд, ки Китоби Муқаддас воқеан ҳаминро таълим медиҳад.

Бо вуҷуди ин, худи Исо интизор дошт, ки шогирдонаш хушхабари Подшоҳии Худоро таълим диҳанд (Луқо 9:2,60). Азбаски Подшоҳии оянда ба қонунҳои Худо асос хоҳад ёфт, он сулҳ ва шукуфоӣ хоҳад оварда — ва итоат ба он қонунҳо дар ин аср ба сулҳи ҳақиқӣ мебарад (Забур 119:165,172; Эфсӯсиён 2:15).

Ва ин хушхабари Подшоҳӣ дар навиштаҳои Аҳди Қадим маълум буд.

3. Оё Подшоҳии Худо дар Аҳди Қадим маълум буд?

Аввалин ва охирин мавъизаи сабтшудаи Исо эълони хушхабари Подшоҳии Худоро дар бар мегирифт (Марқӯс 1:14-15; Аъмол 1:3).

Подшоҳии Худо чизест, ки яҳудиёни замони Исо бояд дар бораи он чизе медонистанд, зеро он дар навиштаҳои онҳо, ки мо ҳоло Аҳди Қадим меномем, зикр шуда буд.

Дониёл дар бораи Подшоҳӣ таълим медод

Пайғамбар Дониёл навиштааст:

> [40] Ва подшоҳии чорум мисли оҳан қавӣ хоҳад буд, чунон ки оҳан ҳама чизро пора-пора ва хурду хашхош мекунад; ва мисли оҳане ки майда мекунад, он подшоҳӣ ҳамаи дигаронро пора-пора ва майда хоҳад кард. [41] Ва азбаски ту пойҳо ва ангуштонро дидӣ, ки қисман аз гили кулолгар ва қисман аз оҳан буданд, подшоҳӣ тақсимшуда хоҳад буд; аммо қуввати оҳан дар он хоҳад буд, чунон ки ту оҳанро омехта бо гили сафолӣ дидӣ. [42] Ва чунон ки ангуштони пойҳо қисман аз оҳан ва қисман аз гил буданд, ҳамчунин подшоҳӣ қисман қавӣ ва қисман шикананда хоҳад буд. [43] Чунон ки ту оҳанро омехта бо гили сафолӣ дидӣ, онҳо бо насли одамон омехта хоҳанд шуд; аммо ба якдигар нахоҳанд часпид, чунон ки оҳан бо гил омехта намешавад. [44] Ва дар айёми он подшоҳон Худои осмон подшоҳиеро барпо хоҳад кард, ки ҳаргиз вайрон нахоҳад шуд; ва он подшоҳӣ ба қавми дигар вогузошта нахоҳад шуд; он ҳамаи ин подшоҳиҳоро пора-пора карда, нобуд хоҳад сохт, ва худаш то абад пойдор хоҳад монд. (Дониёл 2:40-44)
>
> [18] Аммо муқаддасони Ҳаққи Таоло подшоҳиро хоҳанд гирифт ва подшоҳиро то абад, ҳатто то абадул-обод соҳиб хоҳанд шуд.’ (Дониёл 7:18)
>
> [21] «Ман нигоҳ мекардам; ва ҳамон шох бо муқаддасон ҷанг мекард ва бар онҳо ғолиб меомад, [22] то даме ки Қадимулайём омад, ва доварӣ ба фоидаи муқаддасони Ҳаққи Таоло ба амал

омад, ва вақте расид, ки муқаддасон подшоҳиро соҳиб шаванд. (Дониёл 7:21-22)

Аз Дониёл мо мефаҳмем, ки вақте хоҳад расид, ки Подшоҳии Худо подшоҳиҳои ин ҷаҳонро нобуд хоҳад кард ва то абад давом хоҳад кард. Мо инчунин мефаҳмем, ки муқаддасон дар гирифтани ин Подшоҳӣ ҳиссаи худро хоҳанд дошт.

Бисёр қисматҳои пешгӯиҳои Дониёл барои замони мо дар асри 21-ум мебошанд.

Ба баъзе порчаҳо аз Аҳди Ҷадид диққат диҳед:

> [12] «Даҳ шохе ки дидӣ, даҳ подшоҳанд, ки ҳанӯз подшоҳӣ нагирифтаанд, аммо ҳамчун подшоҳон барои як соат бо ҳайвони ваҳшӣ қудрат мегиранд. [13] Инҳо якдиланд ва қувват ва қудрати худро ба ҳайвони ваҳшӣ хоҳанд дод. [14] Инҳо бо Барра ҷанг хоҳанд кард, ва Барра бар онҳо ғолиб хоҳад омад, зеро ки Ӯ Худованди худовандон ва Подшоҳи подшоҳон аст; ва онҳое ки бо Ӯ ҳастанд, даъватшудагон, баргузидагон ва мӯътамаданд». (Ваҳй 17:12-14)

Ҳамин тавр, мо ҳам дар Аҳди Қадим ва ҳам дар Аҳди Ҷадид ин мафҳумро мебинем, ки дар замони охир подшоҳии заминӣ бо даҳ қисм хоҳад буд ва Худо онро нобуд карда, Подшоҳии Худро барпо хоҳад кард.

Ишаъё дар бораи Подшоҳӣ таълим медод

Худо Ишаъёро илҳом бахшид, ки дар бораи қисми аввали Подшоҳии Худо, ҳукмронии ҳазорсолае, ки ҳамчун ҳазорсола маълум аст, чунин нависад:

> [1] Ва асое аз танаи Йисой берун хоҳад омад, Ва шохае аз решаҳои ӯ хоҳад рӯид. [2] Ва Рӯҳи Худованд бар Ӯ қарор хоҳад гирифт, Рӯҳи ҳикмат ва фаҳм, Рӯҳи маслиҳат ва қувват, Рӯҳи дониш ва тарси Худованд.

[3] Хурсандии Ӯ дар тарси Худованд хоҳад буд, Ва Ӯ на аз рӯи дидаи чашмонаш доварӣ хоҳад кард, Ва на аз рӯи шунидаи гӯшҳояш ҳукм хоҳад кард; [4] Балки бечорагонро бо адолат доварӣ хоҳад кард, Ва бо инсоф ҳукм хоҳад кард

барои ҳалимони замин; Ва заминро бо асои даҳони Худ хоҳад зад, Ва бо нафаси лабони Худ шарирро хоҳад кушт. [5] Ва адолат камарбанди миёни Ӯ, Ва вафодорӣ камарбанди камари Ӯ хоҳад буд.

[6] «Ва гург бо барра якҷо зиндагӣ хоҳад кард, Ва паланг бо бузғола хоҳад хобид, Ва гӯсола ва шерча ва ҳайвони фарбеҳ якҷоя хоҳанд буд; Ва кӯдаки хурдсоле онҳоро роҳбарӣ хоҳад кард. [7] Ва гов бо хирс хоҳад чарид; Бачаҳояшон якҷоя хоҳанд хобид; Ва шер мисли гов коҳ хоҳад хӯрд. [8] Ва кӯдаки ширмак назди лонаи мори кубро бозӣ хоҳад кард, Ва кӯдаки аз шир ҷудошуда дасти худро ба лонаи афъӣ хоҳад дароз кард. [9] Онҳо дар тамоми кӯҳи муқаддаси Ман зарар нахоҳанд расонд ва харобӣ нахоҳанд кард, Зеро ки замин аз дониши Худованд пур хоҳад шуд, Чунон ки обҳо баҳрро фаро мегиранд.

[10] «Ва дар он рӯз решаи Йисой хоҳад буд, Ки ҳамчун байрақ барои қавмҳо хоҳад истод; Зеро ки халқҳо Ӯро хоҳанд ҷуст, Ва оромгоҳи Ӯ пурҷалол хоҳад буд». (Ишаъё 11:1-10)

Сабаби он ки ман инро қисми аввал ё марҳилаи аввали Подшоҳии Худо номидам, ин аст, ки ин замонест, ки он ҷисмонӣ хоҳад буд (пеш аз замоне ки шаҳри муқаддас, Ерусалими Нав, аз осмон фурӯд меояд, Ваҳй 21) ва ҳазор сол давом хоҳад кард. Ишаъё ҷанбаи ҷисмонии ин марҳиларо тасдиқ кард, вақте ки идома дод:

[11] Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, Ки Худованд бори дуюм дасти Худро дароз хоҳад кард, То бақияи қавми Худро, ки боқӣ мондаанд, баргардонад, Аз Ашшур ва Миср, Аз Патрус ва Куш, Аз Элом ва Шинъор, Аз Ҳамот ва ҷазираҳои баҳр.

[12] Ӯ барои халқҳо байрақе хоҳад барафрошт, Ва рондашудагони Исроилро ҷамъ хоҳад кард, Ва парокандагони

Яҳудоро Аз чор гӯшаи замин гирд хоҳад овард. [13] Ва ҳасади Эфроим дур хоҳад шуд, Ва душманони Яҳудо нобуд хоҳанд шуд; Эфроим ба Яҳудо ҳасад нахоҳад бурд, Ва Яҳудо Эфроимро азият нахоҳад дод. [14] Балки онҳо ба китфи фалиштиён ба сӯи ғарб ҳамла хоҳанд кард; Якҷоя қавми Шарқро ғорат хоҳанд кард; Дасти худро бар Адӯм ва Мӯоб хоҳанд дароз кард; Ва банӣ-Аммӯн ба онҳо итоат хоҳанд кард. [15] Ва Худованд забонаи баҳри Мисрро комилан нобуд хоҳад кард; Бо боди пурзӯри Худ мушти Худро бар Наҳр хоҳад афшонд, Ва онро ба ҳафт ҷӯй тақсим хоҳад кард, Ва одамонро бо пойафзол аз он гузаронад. [16] Ва барои бақияи қавми Ӯ, Ки аз Ашшур боқӣ мемонанд, шоҳроҳе хоҳад буд, Чунон ки барои Исроил буд, Дар рӯзе ки ӯ аз замини Миср берун омад. (Ишаъё 11:11-16)

Ишаъё инчунин илҳом гирифт, ки нависад:

[2] Ва дар айёми охир чунин воқеъ хоҳад шуд, Ки кӯҳи хонаи Худованд Бар қуллаи кӯҳҳо барқарор хоҳад шуд, Ва аз теппаҳо баландтар хоҳад гардид; Ва ҳамаи халқҳо ба сӯи он равон хоҳанд шуд. [3] Ва қавмҳои бисёр омада, хоҳанд гуфт: «Биёед, ба кӯҳи Худованд, Ба хонаи Худои Яъқуб бароем; Ӯ роҳҳои Худро ба мо таълим хоҳад дод, Ва мо дар роҳҳои Ӯ хоҳем рафт». **Зеро ки шариат аз Сион берун хоҳад омад**, Ва каломи Худованд аз Ерусалим. [4] Ва Ӯ байни халқҳо доварӣ хоҳад кард, Ва қавмҳои бисёрро сарзаниш хоҳад кард; Ва онҳо шамшерҳои худро ба сипорҳо, Ва найзаҳои худро ба досҳои токбурӣ хоҳанд табдил дод; **Халқ бар зидди халқ шамшер нахоҳад кашид, Ва дигар ҷангро нахоҳанд омӯхт**. ... [11] Нигоҳҳои мағрури одам паст хоҳад шуд, Ва кибри одамон хам хоҳад гашт, Ва дар он рӯз танҳо Худованд сарафроз хоҳад буд. (Ишаъё 2:2-4,11)

Ҳамин тавр, ин замони утопии сулҳ дар рӯи замин хоҳад буд. Дар ниҳоят, ин то абад хоҳад буд ва Исо ҳукмронӣ хоҳад кард. Бар асоси навиштаҳои гуногун (Забур 90:4; 92:1; Ишаъё 2:11; Ҳушаъ 6:2), Талмуди яҳудӣ таълим медиҳад, ки ин 1000 сол давом мекунад (Талмуди Бобулӣ: рисолаи Санҳедрин, варақи 97а).

Ишаъё инчунин илҳом гирифт, ки чунин нависад:

> [6] Зеро ки барои мо Кӯдаке таваллуд ёфт, Писаре ба мо ато шуд;
> Ва ҳукумат бар китфи Ӯ хоҳад буд. Ва Ӯро Аҷиб, Маслиҳатгар,
> Худои Қодир, Падари Абадият, Сарвари Сулҳ хоҳанд номид. [7]
> Афзоиши ҳукумат ва сулҳи Ӯро Интиҳо нахоҳад буд, Бар тахти
> Довуд ва бар подшоҳии ӯ, То онро бо доварӣ ва адолат ба
> низом дарорад ва устувор созад Аз ҳозир то абад. Ғайрати
> Худованди лашкарҳо инро ба амал хоҳад овард. (Ишаъё 9:6-7)

Диққат диҳед, ки Ишаъё гуфт, ки Исо омада, подшоҳиеро бо ҳукумат барпо хоҳад кард. Гарчанде ки бисёре аз онҳое ки ба Масеҳ иқрор мекунанд, ин порчаро иқтибос меоранд, хусусан ҳар сол дар моҳи декабр, онҳо майл доранд нодида гиранд, ки он на танҳо таваллуди Исоро пешгӯӣ мекунад. Китоби Муқаддас нишон медиҳад, ки Подшоҳии Худо ҳукумате дорад, ки бо қонунҳо бар табааҳо ҳукмронӣ мекунад, ва Исо подшоҳи он хоҳад буд. Ишаъё, Дониёл ва дигарон онро пешгӯӣ карданд.

Қонунҳои Худо роҳи муҳаббат мебошанд (Матто 22:37-40; Юҳанно 15:10) ва Подшоҳии Худо бар асоси он қонунҳо идора хоҳад шуд. Аз ин рӯ, Подшоҳии Худо, новобаста аз он ки бисёриҳо дар ҷаҳон онро чӣ гуна мебинанд, бар муҳаббат асос хоҳад ёфт.

Забур ва дигарон

На танҳо Дониёл ва Ишаъё буданд, ки Худо онҳоро илҳом бахшид, то дар бораи Подшоҳии ояндаи Худо нависанд.

Ҳизқиёл илҳом гирифт, ки нависад, ки онҳое аз ҳамаи қабилаҳои Исроил (на танҳо яҳудиён), ки дар замони Мусибати Бузург пароканда шуда буданд, дар Подшоҳии ҳазорсола ҷамъ карда хоҳанд шуд:

> [17] Бинобар ин бигӯ: ‘Худованд Худо чунин мегӯяд: «Шуморо аз
> миёни қавмҳо ҷамъ хоҳам кард, аз кишварҳое ки дар онҳо
> пароканда шудаед, гирд хоҳам овард ва замини Исроилро ба
> шумо хоҳам дод».’ [18] Ва онҳо ба он ҷо хоҳанд рафт ва ҳамаи
> чизҳои нафратангез ва ҳамаи қабоҳатҳояшро аз он ҷо дур
> хоҳанд кард. [19] Ва Ман ба онҳо як дил хоҳам дод ва рӯҳи наверо

дар даруни онҳо хоҳам гузошт, ва дили сангинро аз ҷисми онҳо берун оварда, ба онҳо дили гӯштин хоҳам дод, [20] то ки онҳо мувофиқи фароизи Ман рафтор кунанд ва аҳкоми Маро риоя карда, онҳоро ба ҷо оранд; ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд. [21] Аммо онҳое ки дилашон аз паи хоҳиши чизҳои нафратангез ва қабоҳатҳояшон меравад, Ман аъмоли онҳоро ба сари худашон хоҳам овард», — мегӯяд Худованд Худо. (Ҳизқиёл 11:17-21)

Наслҳои қабилаҳои Исроил дигар пароканда нахоҳанд буд, балки ба фароизи Худо итоат хоҳанд кард ва хӯрдани чизҳои нафратангезро бас хоҳанд кард (Ибодат 11; Тасния 14).

Ба он чи дар Забур дар бораи хушхабари Подшоҳии Худо омадааст, диққат диҳед:

[27] Ҳамаи ақсои ҷаҳон Ба ёд оварда, ба сӯи Худованд рӯ хоҳанд овард, Ва ҳамаи қабилаҳои халқҳо Пеши Ту саҷда хоҳанд кард. [28] Зеро ки подшоҳӣ аз они Худованд аст, Ва Ӯ бар халқҳо ҳукмронӣ мекунад. (Забур 22:27-28)

[6] Тахти Ту, эй Худо, то абадул-обод аст; Асои подшоҳии Ту асои адолат аст. (Забур 45:6)

[1] Эй, ба Худованд суруди наве бисароед! Эй тамоми замин, ба Худованд бисароед. [2] Ба Худованд бисароед, номи Ӯро муборак гӯед; Хушхабари наҷоти Ӯро рӯз ба рӯз эълон кунед. [3] Ҷалоли Ӯро дар миёни халқҳо, Мӯъҷизаҳои Ӯро дар миёни ҳамаи қавмҳо баён кунед. (Забур 96:1-3; инчунин ниг. 1 Вақоеънома 16:23-24)

[10] Эй Худованд, ҳамаи аъмоли Ту Туро ҳамду сано хоҳанд гуфт, Ва муқаддасони Ту Туро муборак хоҳанд хонд. [11] Онҳо аз ҷалоли подшоҳии Ту сухан хоҳанд ронд, Ва аз қудрати Ту гуфтугӯ хоҳанд кард, [12] То корҳои пурқудрати Ӯро ба банӣ-одам маълум кунанд, Ва шукӯҳи пурҷалоли подшоҳии Ӯро. [13]

> Подшоҳии Ту подшоҳии абадист, Ва ҳукмронии Ту дар тамоми наслҳо пойдор аст. (Забур 145:10-13)

Нависандагони гуногуни Аҳди Қадим низ дар бораи ҷанбаҳои Подшоҳӣ навиштаанд (масалан, Ҳизқиёл 20:33; Ӯбадё 21; Михо 4:7).

Ҳамин тавр, вақте ки Исо ба таълими хушхабари Подшоҳии Худо оғоз кард, шунавандагони бевоситаи Ӯ бо мафҳуми асосии он то андозае ошно буданд.

4. Оё ҳаввориён Инҷили Подшоҳиро таълим медоданд?

Гарчанде ки бисёриҳо чунин рафтор мекунанд, ки гӯё Инҷил танҳо хушхабар дар бораи шахсияти Исо аст, воқеият ин аст, ки пайравони Исо хушхабари Подшоҳии Худоро таълим медоданд. Ин ҳамон паёмест, ки Исо овард.

Павлуси ҳаввор дар бораи Подшоҳии Худо ва Исо таълим медод:

> [8] Ва ӯ ба куништ даромада, се моҳ далерона сухан меронд ва дар бораи он чи ба Подшоҳии Худо тааллуқ дорад, мубоҳиса ва боварӣ мебахшид. (Аъмол 19:8)

> [25] Ва акнун, инак, ман медонам, ки ҳамаи шумо, ки дар миёнатон гашта, Подшоҳии Худоро мавъиза мекардам. (Аъмол 20:25)

> [23] Ва онҳо ба ӯ рӯзе таъин карда, бисёриҳо назди ӯ ба манзилаш омаданд, ва ӯ аз субҳ то шом ба онҳо шарҳ дода, дар бораи Подшоҳии Худо ботантана шаҳодат медод ва онҳоро ҳам аз Тавроти Мусо ва ҳам аз Пайғамбарон дар бораи Исо бовар мекунонд. … [31] ва бо тамоми ҷасорат Подшоҳии Худоро мавъиза мекард ва дар бораи Исои Масеҳи Худованд таълим медод, ва ҳеҷ кас ӯро манъ намекард. (Аъмол 28:23,31)

Диққат диҳед, ки Подшоҳии Худо танҳо дар бораи Исо нест (гарчанде ки Ӯ қисми асосии он аст), зеро Павлус дар бораи Исо алоҳида аз он чи дар бораи Подшоҳии Худо таълим медод, низ таълим медод.

Павлус онро инчунин Инҷили Худо номид, аммо он ҳамоно Инҷили Подшоҳии Худо буд:

> [9] … мо ба шумо Инҷили Худоро мавъиза кардем … [12] то ки шумо сазовори Худое рафтор кунед, ки шуморо ба Подшоҳӣ ва ҷалоли Худ даъват мекунад. (1 Таслӯникиён 2:9,12)

Павлус онро инчунин Инҷили Масеҳ номид (Румиён 1:16). «Паёми нек»-и Исо, паёме ки Ӯ таълим медод.

Дар назар гиред, ки ин танҳо Инҷил дар бораи шахсияти Исои Масеҳ ё танҳо дар бораи нақоти шахсӣ набуд. Павлус гуфт, ки Инҷили Масеҳ итоат ба Исо, бозгашти Ӯ ва доварии Худоро дар бар мегирад:

> [6] … Худо бо мусибат ба онҳое ки шуморо азият медиҳанд, ҷазо диҳад, [7] ва ба шумо, ки азият мекашед, ҳамроҳи мо оромӣ бахшад, вақте ки Исои Худованд аз осмон бо фариштагони пурқудрати Худ зоҳир мешавад, [8] дар оташи аланганок аз онҳое ки Худоро намешиносанд ва ба Инҷили Худованди мо Исои Масеҳ итоат намекунанд, интиқом мегирад. [9] Инҳо ба ҳалокати абадӣ, дур аз ҳузури Худованд ва аз ҷалоли қудрати Ӯ, ҷазо хоҳанд дид, [10] вақте ки Ӯ дар он Рӯз меояд, то дар муқаддасони Худ ҷалол ёбад ва дар миёни ҳамаи имондорон мояи ҳайрат гардад, зеро ки шаҳодати мо дар миёни шумо бовар карда шуд. (2 Таслӯникиён 1:6-10)

Аҳди Ҷадид нишон медиҳад, ки Подшоҳӣ чизест, ки мо хоҳем гирифт, на ин ки мо ҳоло онро пурра соҳибем:

> [28] мо подшоҳиеро мегирем, ки ба ларза намеояд. (Ибриён 12:28)

Мо метавонем ҳоло дарк кунем ва бо интизорӣ ба он нигарем, ки ҷузъи Подшоҳии Худо хоҳем шуд, аммо мо ҳанӯз ба он пурра дохил нашудаем.

Павлус махсусан тасдиқ кард, ки инсони фонӣ ба Подшоҳии Худо пурра дохил намешавад, зеро ин пас аз эҳё рух медиҳад:

> [50] Аммо, эй бародарон, инро мегӯям, ки ҷисм ва хун Подшоҳии Худоро мерос гирифта наметавонад, ва фано бефаноиро мерос намегирад. [51] Инак, ба шумо сирре мегӯям: на ҳамаи мо хоҳем хобид, балки ҳамаи мо тағйир хоҳем ёфт — [52] ногаҳон, дар як мижа задан, ҳангоми садои карнайи охирин. Зеро ки карнай садо хоҳад дод, ва мурдагон бефано эҳё хоҳанд шуд, ва мо тағйир хоҳем ёфт (1 Қӯринтиён 15:50-52)

[1] Бинобар ин ман туро дар ҳузури Худо ва Исои Масеҳи Худованд, ки зиндагон ва мурдагонро ҳангоми зуҳури Худ ва Подшоҳии Худ доварӣ хоҳад кард, қасам медиҳам.

(2 Тимотиюс 4:1)

Павлус на танҳо инро таълим медод, балки инчунин таълим медод, ки Исо Подшоҳиро ба Худои Падар супурда хоҳад дод:

[20] Аммо акнун Масеҳ аз мурдагон эҳё шудааст ва навбари хуфтагон гардидааст. [21] Зеро чунон ки марг ба воситаи одам омад, эҳёи мурдагон низ ба воситаи Одам омад. [22] Зеро чунон ки дар Одам ҳама мемиранд, ҳамчунин дар Масеҳ ҳама зинда хоҳанд шуд. [23] Аммо ҳар кас ба тартиби худ: Масеҳ навбар, баъд онҳое ки аз они Масеҳанд, ҳангоми омадани Ӯ. [24] Ва баъд охират мерасад, вақте ки Ӯ Подшоҳиро ба Худои Падар месупорад, вақте ки ба ҳар ҳукмронӣ ва ҳар ҳокимият ва қудрат хотима медиҳад. [25] Зеро ки Ӯ бояд подшоҳӣ кунад, то даме ки ҳамаи душманонро зери пойҳои Худ гузорад. (1 Қӯринтиён 15:20-25)

Павлус инчунин таълим медод, ки ноодилон (вайронкунандагони аҳком) Подшоҳии Худоро мерос нахоҳанд гирифт:

[9] Оё намедонед, ки ноодилон Подшоҳии Худоро мерос нахоҳанд гирифт? Фирефта нашавед. На зинокорон, на бутпарастон, на занокорон, на ҳамҷинсгароён, на лавотгарон, [10] на дуздон, на тамаъкорон, на майзадагон, на дашномдиҳандагон, на ғоратгарон Подшоҳии Худоро мерос нахоҳанд гирифт. (1 Қӯринтиён 6:9-10)

[19] Аъмоли ҷисм маълум аст, ки инҳоянд: занокорӣ, зино, нопокӣ, шаҳватпарастӣ, [20] бутпарастӣ, ҷодугарӣ, адоват, ҷанҷол, рашк, хашм, худписандӣ, ихтилоф, бидъат, [21] ҳасад, қатл, мастӣ, айшу нӯш ва монанди инҳо; ба шумо пешакӣ мегӯям, чунон ки пештар ҳам гуфта будам, ки онҳое ки чунин корҳоро мекунанд, Подшоҳии Худоро мерос нахоҳанд гирифт. (Ғалотиён 5:19-21)

> [5] Зеро шумо инро медонед, ки ҳеҷ зинокор, ё нопок, ё тамаъкор, ки бутпараст аст, дар Подшоҳии Масеҳ ва Худо мерос надорад. (Эфсӯсиён 5:5)

Худо меъёрҳо дорад ва барои он ки кас ба Подшоҳии Ӯ дохил шуда тавонад, тавба аз гуноҳро талаб мекунад. Итоат ба Худо барои гирифтани Рӯҳулқудс ва инчунин барои ноил шудан ба наҷот зарур аст:

> [29] …Петрус ва ҳавворион … гуфтанд: «Мо вазифадорем, ки ба Худо бештар аз одамон итоат кунем. … [32] Ва мо шоҳидони Ӯ дар бораи ин чизҳо ҳастем, ва ҳамчунин Рӯҳулқудс, ки Худо ба онҳое ки ба Ӯ итоат мекунанд, ато кардааст». (Аъмол 5:29,32, AFV)

> [5] Масеҳ … [8] гарчанде ки Писар буд, аз он чи азоб кашид, итоатро омӯхт. [9] Ва комил гардида, барои ҳамаи онҳое ки ба Ӯ итоат мекунанд, сарчашмаи наҷоти абадӣ гардид, (Ибриён 5:5,8-9)

Павлуси ҳаввор огоҳ кард, ки баъзеҳо таълим нахоҳанд дод, ки Инҷили Исо ҷавоб аст, балки роҳи дигаре қобили қабул аст:

> [3] Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Худои Падар ва Худованди мо Исои Масеҳ бар шумо бод, [4] ки Худро барои гуноҳҳои мо фидо кард, то ки моро аз ин асри бади ҳозира, мувофиқи иродаи Худо ва Падари мо, халос кунад, [5] Ӯро то абадул-обод ҷалол бод. Омин. [6] Ман дар ҳайратам, ки шумо чунин зуд аз Он ки шуморо бо файзи Масеҳ даъват кардааст, ба сӯи инҷили дигар рӯ мегардонед, [7] ки он инҷили дигар нест; аммо баъзе касоне ҳастанд, ки шуморо ба изтироб меоранд ва мехоҳанд Инҷили Масеҳро таҳриф кунанд. [8] Аммо агар ҳатто мо, ё фариштае аз осмон, ба шумо инҷиле ғайр аз он ки мо ба шумо мавъиза кардем, мавъиза кунад, лаънатӣ бод. [9] Чунон ки пештар гуфтем, ҳоло боз мегӯям: агар касе ба шумо инҷиле ғайр аз он ки қабул кардаед, мавъиза кунад, лаънатӣ бод. (Ғалотиён 1:3-9)

> [3] Аммо метарсам, ки мабодо, чунон ки мор Ҳавворо бо макри худ фиреб дод, ҳамчунин ақлҳои шумо аз соддагие ки дар Масеҳ аст, вайрон гардад. [4] Зеро агар касе омада, Исои дигареро мавъиза кунад, ки мо мавъиза накардаем, ё агар шумо рӯҳи дигаре қабул кунед, ки нагирифта будед, ё инҷили дигаре, ки напазируфта будед — шумо ба он хуб тоқат мекунед! (2 Қӯринтиён 11:3-4)

Инҷили «дигар» ва «гуногун», ки дар асл козиб буд, чӣ буд?

Инҷили козиб қисмҳои гуногун дорад.

Умуман, инҷили козиб ин бовар кардан аст, ки шумо набояд воқеан ба Худо итоат кунед ва дар ҳақиқат кӯшиш намоед, ки ба роҳи Ӯ содиқона зиндагӣ кунед, дар ҳоле ки иддао мекунед, ки Ӯро мешиносед (ниг. Матто 7:21-23). Он майл ба худхоҳӣ дорад.

Мор қариб 6000 сол пеш Ҳавворо фирефт, то ба инҷили козиб бовар кунад (Ибтидо 3) — ва аз он вақт инҷониб одамон бовар доранд, ки аз Худо беҳтар медонанд ва бояд некиву бадиро худашон муайян кунанд. Бале, пас аз омадани Исо номи Ӯ аксар вақт ба инҷилҳои козиби гуногун часпонида мешуд — ва ин идома дорад ва то замони Зиддимасеҳи охирин идома хоҳад ёфт.

Дар замони Павлуси ҳаввор инҷили козиб асосан омехтаи гностикӣ/тасаввуфии ҳақиқат ва хато буд. Гностикҳо асосан бовар доштанд, ки барои ноил шудан ба басирати рӯҳонӣ, аз ҷумла наҷот, дониши махсус лозим аст. Гностикҳо майл доштанд бовар кунанд, ки он чи ҷисм мекунад, аҳамияти махсусе надорад ва онҳо ба итоат ба Худо дар масъалаҳое монанди Шанбеи рӯзи ҳафтум мухолиф буданд. Яке аз чунин пешвоёни козиб Шимъӯни Ҷодугар буд, ки аз ҷониби Петруси ҳаввор сарзаниш/огоҳ карда шуд (Аъмол 8:18-21).

Аммо ин осон нест

Аҳди Ҷадид нишон медиҳад, ки Филиппус Подшоҳии Худоро таълим медод:

> [5] Ва Филиппус ба шаҳри Сомария фурӯд омада, ба онҳо Масеҳро мавъиза мекард. … [12] онҳо ба Филиппус, ки дар бораи Подшоҳии Худо мавъиза мекард, бовар карданд … (Аъмол 8:5,12)

Бо вуҷуди ин, Исо, Павлус ва шогирдон таълим медоданд, ки ба Подшоҳии Худо дохил шудан осон нест:

> [24] Ва Исо дида, ки ӯ хеле ғамгин шуд, гуфт: «Барои сарватдорон ба Подшоҳии Худо дохил шудан чӣ қадар душвор аст! [25] Зеро ки аз сӯрохи сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватдор ба Подшоҳии Худо дохил шавад».
>
> [26] Ва онҳое ки инро шуниданд, гуфтанд: «Пас кӣ метавонад наҷот ёбад?»
>
> [27] Аммо Ӯ гуфт: «Он чи барои одамон ғайриимкон аст, барои Худо имконпазир аст». (Луқо 18:24-27)
>
> [22] «Мо бояд бо мусибатҳои бисёр ба Подшоҳии Худо дохил шавем». (Аъмол 14:22)
>
> [3] Эй бародарон, мо бояд ҳамеша барои шумо Худоро шукр гӯем, чунон ки сазовор аст, зеро имони шумо бениҳоят меафзояд, ва муҳаббати ҳар яки шумо ба якдигар фаровон мегардад, [4] ба тавре ки мо худамон дар миёни калисоҳои Худо бо сабру имони шумо дар ҳамаи таъқиботу мусибатҳое ки тоқат мекунед, фахр мекунем, [5] ки ин далели равшани доварии одилонаи Худост, то ки шумо сазовори Подшоҳии Худо ҳисоб карда шавед, ки барои он низ азоб мекашед; [6] зеро ки назди Худо одилона аст, ки ба онҳое ки шуморо азият медиҳанд, бо мусибат ҷазо диҳад, [7] ва ба шумо, ки азият мекашед, ҳамроҳи мо оромӣ бахшад, вақте ки Исои Худованд аз осмон бо фариштагони пурқудрати Худ зоҳир мешавад, (2 Таслӯникиён 1:3-7)

Аз сабаби душвориҳои ин замон, ҳоло дар ин аср танҳо баъзеҳо даъват ва интихоб карда мешаванд, то ҷузъи он бошанд (Матто 22:1-14; Юҳанно 6:44; Ибриён 6:4-6). Дигарон баъдтар даъват карда хоҳанд

шуд, зеро Китоби Муқаддас нишон медиҳад, ки онҳое ки «дар рӯҳ гумроҳ буданд, ба фаҳмиш хоҳанд расид, ва онҳое ки шикоят мекарданд, таълимотро хоҳанд омӯхт» (Ишаъё 29:24).

Петруси ҳаввор таълим медод, ки Подшоҳӣ абадист ва ба Инҷили Худо бояд бо ҷидду ҷаҳд итоат кард, вагарна доварӣ хоҳад буд:

> [10] Бинобар ин, эй бародарон, боз ҳам бештар саъй намоед, ки даъват ва интихоби худро устувор гардонед, зеро агар ин корҳоро кунед, ҳаргиз пешпо нахоҳед хӯрд; [11] зеро ҳамин тавр ба шумо даромадан ба Подшоҳии абадии Худованд ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ ба фаровонӣ ато хоҳад шуд. (2 Петрус 1:10-11)

> [17] Зеро вақт расидааст, ки доварӣ аз хонаи Худо оғоз шавад; ва агар аввал аз мо оғоз шавад, пас оқибати онҳое ки ба Инҷили Худо итоат намекунанд, чӣ хоҳад буд? (1 Петрус 4:17)

Китобҳои охирини Китоби Муқаддас ва Подшоҳӣ

Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки «Худо муҳаббат аст» (1 Юҳанно 4:8,16) ва Исо Худост (Юҳанно 1:1,14) — Подшоҳии Худо Подшоҳе хоҳад дошт, ки муҳаббат аст ва қонунҳояш муҳаббатро дастгирӣ мекунанд, на нафратро (ниг. Ваҳӣ 22:14-15).

Китоби Муқаддас инчунин нишон медиҳад, ки Худо фариштаеро хоҳад фиристод, ки Инҷили абадии Подшоҳии Худоро эълон хоҳад кард (Ваҳӣ 14:6-7) ва сипас фариштаи дигареро, ки нишон медиҳад, ки Бобил, бо вуҷуди бузург намуданаш, фурӯ меафтад (Ваҳӣ 14:8-9). Ин паёмҳо тасдиқҳои фавқуттабиии Инҷиле хоҳанд буд, ки ҷаҳон пештар ҳамчун шаҳодат гирифта буд ва ба назар чунин мерасад, ки омилҳое барои «анбӯҳи бузург» хоҳанд буд, ки дар замони охир ба сӯи Худо меоянд (Ваҳӣ 7:9-14). Баръакси қудрати охирини бобилӣ, ки ба вуҷуд омада, фурӯ хоҳад афтод (ниг. Ваҳӣ 18:1-18), марҳилаи ниҳоии Подшоҳии Худо то абад давом мекунад:

> [15] Ва фариштаи ҳафтум карнай навохт: ва дар осмон садоҳои баланд баромаданд, ки мегуфтанд: «Подшоҳиҳои ин ҷаҳон

подшоҳиҳои Худованди мо ва Масеҳи Ӯ гардиданд, ва Ӯ то абадул-обод подшоҳӣ хоҳад кард!» (Ваҳй 11:15)

Исо дар Подшоҳӣ ҳукмронӣ хоҳад кард! Ва Китоби Муқаддас ду унвони Ӯро ошкор мекунад:

> [16] Ва бар ҷома ва бар рони Ӯ номе навишта шудааст: ПОДШОҲИ ПОДШОҲОН ВА ХУДОВАНДИ ХУДОВАНДОН. (Ваҳй 19:16)

Аммо оё танҳо Исо ҳукмронӣ хоҳад кард? Ба ин порча диққат диҳед:

> [4] Ва тахтҳоеро дидам, ва бар онҳо нишастанд, ва доварӣ ба онҳо супурда шуд. Ва ҷонҳои онҳоеро дидам, ки барои шаҳодати Исо ва барои каломи Худо сар бурида шуда буданд, ки ба ҳайвони ваҳшӣ ва ба тасвири вай саҷда накарда буданд ва тамғаи вайро бар пешонии худ ё бар дастони худ қабул накарда буданд. Ва онҳо зинда шуданд ва бо Масеҳ ҳазор сол подшоҳӣ карданд . . . [6] Хушо ва муқаддас аст касе ки дар эҳёи аввал ҳисса дорад. Бар инҳо марги дуюм қудрат надорад, балки онҳо коҳинони Худо ва Масеҳ хоҳанд буд ва бо Ӯ ҳазор сол подшоҳӣ хоҳанд кард. (Ваҳй 20:4,6)

Масеҳиёни ҳақиқӣ эҳё хоҳанд шуд, то бо Масеҳ ҳазор сол ҳукмронӣ кунанд! Подшоҳӣ то абад давом хоҳад кард (Ваҳй 11:15), аммо ҳукмронӣ бо муқаддасони аввал эҳёшуда, ки дар Ваҳй 20:6 зикр шудааст, танҳо барои ҳазор сол буд. Аз ҳамин сабаб ман пештар инро марҳилаи аввали Подшоҳӣ номидам — марҳилаи ҷисмонӣ, ҳазорсола, дар муқобили марҳилаи ниҳоӣ ва бештар рӯҳонӣ.

Дар китоби Ваҳй якчанд рӯйдод номбар шудаанд, ки байни марҳилаи ҳазорсола ва марҳилаи ниҳоии Подшоҳии Худо рух медиҳанд:

> [7] Ва ҳангоме ки ҳазор сол ба анҷом расад, Шайтон аз зиндони худ озод хоҳад шуд [8] ва берун хоҳад омад, то халқҳоеро, ки дар чор гӯшаи замин ҳастанд, Ҷуҷ ва Маҷуҷро, фиреб диҳад ва онҳоро барои ҷанг ҷамъ кунад, ки шумораашон мисли реги баҳр аст. … [11] Ва тахти бузурги сафедеро дидам ва Он касеро ки бар он нишаста буд, ки аз рӯи Ӯ замин ва осмон гурехтанд, ва барои онҳо ҷое ёфт нашуд. [12] Ва мурдагонро, хурду бузург,

дидам, ки пеши Худо истода буданд, ва китобҳо кушода шуданд. Ва китоби дигаре кушода шуд, ки Китоби Ҳаёт аст. Ва мурдагон мувофиқи аъмолашон, аз рӯи он чи дар китобҳо навишта шуда буд, доварӣ карда шуданд. [13] Ва баҳр мурдагонеро ки дар он буданд, супурд, ва Марг ва Дӯзах мурдагонеро ки дар онҳо буданд, супурданд. Ва онҳо ҳар яке мувофиқи аъмоли худ доварӣ карда шуданд. [14] Ва Марг ва Дӯзах ба кӯли оташ андохта шуданд. Ин марги дуюм аст. [15] Ва ҳар кӣ дар Китоби Ҳаёт навишта нашуда буд, ба кӯли оташ андохта шуд. (Ваҳй 20:7-8, 11-15)

Китоби Ваҳй нишон медиҳад, ки марҳилаи баъдии Подшоҳӣ хоҳад буд, ки пас аз ҳукмронии ҳазорсола ва пас аз марги дуюми онҳое ки тавба ва роҳҳои Худоро абадан рад мекунанд, меояд:

[1] Ва осмони нав ва замини навро дидам, зеро ки осмони аввал ва замини аввал гузашта буданд, ва баҳр дигар набуд. [2] Ва ман, Юҳанно, шаҳри муқаддас, Ерусалими Навро дидам, ки аз ҷониби Худо аз осмон фурӯд меомад ва мисли арӯсе ки барои шавҳараш ороста шуда бошад, тайёр шуда буд. [3] Ва садои баландеро аз осмон шунидам, ки мегуфт: «Инак, хаймаи Худо бо одамон аст, ва Ӯ бо онҳо сокин хоҳад шуд, ва онҳо қавми Ӯ хоҳанд буд. Худи Худо бо онҳо хоҳад буд ва Худои онҳо хоҳад буд. [4] Ва Худо ҳар ашкро аз чашмони онҳо пок хоҳад кард; ва дигар марг нахоҳад буд, на ғам, на гиря. Ва дигар дард нахоҳад буд, зеро ки чизҳои пешина гузаштанд». (Ваҳй 21:1-4)

[1] Ва ӯ ба ман дарёи пок аз оби ҳаётро нишон дод, ки мисли булӯр шаффоф буда, аз тахти Худо ва Барра ҷорӣ мешуд. [2] Дар миёни кӯчаи он ва дар ҳар ду тарафи дарё дарахти ҳаёт буд, ки дувоздаҳ навъ мева медод ва ҳар моҳ меваи худро медод. Ва баргҳои дарахт барои шифои халқҳо буданд. [3] Ва дигар ҳеҷ лаънате нахоҳад буд, балки тахти Худо ва Барра дар он хоҳад буд, ва бандагони Ӯ ба Ӯ хизмат хоҳанд кард. [4] Онҳо рӯи Ӯро хоҳанд дид, ва номи Ӯ бар пешониҳояшон хоҳад буд. [5] Дар он ҷо шаб нахоҳад буд: онҳо на ба чароғ ва на ба нури офтоб эҳтиёҷ доранд, зеро ки Худованд Худо онҳоро равшанӣ

мебахшад. Ва онҳо то абадул-обод подшоҳӣ хоҳанд кард. (Ваҳй 22:1-5)

Диққат диҳед, ки ин ҳукмронӣ, ки пас аз ҳазор сол аст, бандагони Худоро дар бар мегирад ва то абад давом мекунад. Шаҳри Муқаддас, ки дар осмон тайёр карда шуда буд, осмонро тарк карда, ба замин фурӯд хоҳад омад. Ин оғози марҳилаи ниҳоии Подшоҳии Худо аст. Замоне ки ДИГАР НА ДАРД ВА НА АЗОБ ХОҲАД БУД!

Ҳалимон заминро (Матто 5:5) ва ҳама чизро (Ваҳй 21:7) мерос хоҳанд гирифт. Замин, аз ҷумла Шаҳри Муқаддас, ки дар он хоҳад буд, беҳтар хоҳад шуд, зеро роҳҳои Худо татбиқ хоҳанд шуд. Инро бифаҳмед:

> [7] Афзоиши ҳукумат ва сулҳи Ӯро интиҳо нахоҳад буд, (Ишаъё 9:7)

Бешубҳа, пас аз оғози марҳилаи ниҳоии Подшоҳии Худо рушд хоҳад буд, зеро ҳама ба ҳукумати Худо итоат хоҳанд кард.

Ин замони бағоят пурҷалол хоҳад буд:

> [9] Аммо чунон ки навишта шудааст: «Он чиро, ки чашм надидааст, ва гӯш нашунидааст, Ва ба дили одам наомадааст, Худо барои дӯстдорони Худ тайёр кардааст». [10] Аммо Худо онро ба воситаи Рӯҳи Худ ба мо ошкор кардааст. (1 Қӯринтиён 2:9-10)

Ин замони муҳаббат, шодӣ ва тасаллии абадӣ аст. Ин замони аҷиб хоҳад буд! Подшоҳии Худо абадиятро ба таври аҷиб беҳтар хоҳад сохт. Оё шумо намехоҳед, ки дар он ҳисса дошта бошед?

5. Сарчашмаҳои берун аз Аҳди Ҷадид Подшоҳии Худоро таълим медоданд

Оё онҳое ки дар ибтидо ба Масеҳ иқрор мекарданд, гумон мекарданд, ки бояд хушхабари Подшоҳии воқеии Худоро мавъиза кунанд?

Бале.

Солҳо пеш, дар лексияе, ки профессор Барт Эрман аз Донишгоҳи Каролинаи Шимолӣ хонд, ӯ борҳо ва ба таври дуруст таъкид кард, ки баръакси аксари онҳое ки имрӯз худро масеҳӣ меноманд, Исо ва пайравони аввалини Ӯ Подшоҳии Худоро эълон мекарданд. Гарчанде ки фаҳмиши умумии доктор Эрман дар бораи масеҳият аз фаҳмиши Continuing Church of God хеле фарқ мекунад, мо розӣ мешудем, ки хушхабари Подшоҳӣ ҳамон чизест, ки худи Исо эълон мекард ва пайравонаш ба он имон доштанд. Мо инчунин розӣ мешудем, ки бисёре аз онҳое ки имрӯз иддаои масеҳият мекунанд, инро намефаҳманд.

Қадимтарин навиштаҳо ва мавъизаи маҳфузмондаи пас аз Аҳди Ҷадид

Подшоҳии Худо қисми муҳими он чизе буд, ки онро «қадимтарин мавъизаи пурраи масеҳие, ки то мо расидааст» меноманд (Holmes M.W. Ancient Christian Sermon. The Apostolic Fathers: Greek Texts and English Translations, 2nd ed. Baker Books, Grand Rapids, 2004, p. 102). Ин Мавъизаи қадимаи масеҳӣ дар бораи Подшоҳӣ чунин изҳоротро дар бар мегирад:

> 5:5 Ғайр аз ин, эй бародарон, шумо медонед, ки будубоши мо дар ҷаҳони ҷисм ночиз ва гузаранда аст, аммо ваъдаи Масеҳ бузург ва аҷиб аст: оромӣ дар Подшоҳии оянда ва ҳаёти абадӣ.

Изҳороти боло нишон медиҳад, ки Подшоҳӣ ҳозир нест, балки хоҳад омад ва абадӣ хоҳад буд. Ғайр аз ин, ин мавъизаи қадима мегӯяд:

> 6:9 Акнун, агар ҳатто чунин одамони одил натавонанд ба воситаи аъмоли одилонаи худ фарзандони худро наҷот диҳанд, мо чӣ кафолате дорем, ки ба Подшоҳии Худо дохил

> мешавем, агар таъмиди худро пок ва беолоиш нигоҳ надорем? Ё кӣ шафоатгари мо хоҳад буд, агар аъмоли муқаддас ва одилона дошта набошем? [9:6] Пас биёед якдигарро дӯст дорем, то ки ҳамаамон ба Подшоҳии Худо дохил шавем. [11:7] Бинобар ин, агар мо донем, ки дар назари Худо чӣ дуруст аст, ба Подшоҳии Ӯ дохил хоҳем шуд ва ваъдаҳоеро хоҳем гирифт, ки «гӯш нашунидааст, чашм надидааст ва дили одам тасаввур накардааст».
>
> [12:1] Пас биёед соат ба соат бо муҳаббат ва адолат мунтазири Подшоҳии Худо бошем, зеро рӯзи зуҳури Худоро намедонем. [12:6] Ӯ мегӯяд, Подшоҳии Падари Ман хоҳад омад.

Изҳороти боло нишон медиҳанд, ки муҳаббат ба воситаи зиндагии дуруст зарур аст, ки мо ҳанӯз ба Подшоҳии Худо дохил нашудаем, ва он пас аз рӯзи зуҳури Худо, яъне пас аз бозгашти дубораи Исо рух медиҳад. Ин Подшоҳии Падар аст ва Подшоҳӣ танҳо Исо нест.

Ҷолиб аст, ки қадимтарин мавъизаи зоҳиран масеҳие, ки Худо иҷозат додааст то мо бирасад, ҳамон Подшоҳии Худоро таълим медиҳад, ки Аҳди Ҷадид таълим медиҳад ва Continuing Church of God ҳоло таълим медиҳад (мумкин аст, ки он аз як Калисои ҳақиқии Худо бошад, аммо дониши маҳдуди ман аз забони юнонӣ қобилияти маро барои изҳороти қатъитар маҳдуд мекунад).

Пешвоёни калисои асри дуввум ва Инҷили Подшоҳӣ

Бояд қайд кард, ки дар ибтидои асри 2-юм Папиас, ки шунавандаи Юҳанно ва дӯсти Поликарп буд ва католикҳои румӣ ӯро муқаддас мешуморанд, Подшоҳии ҳазорсоларо таълим медод. Евсевий сабт кардааст, ки Папиас таълим медод:

> ... пас аз эҳёи мурдагон ҳазорсолае хоҳад буд, ки дар он ҳукмронии шахсии Масеҳ дар ҳамин замин барқарор хоҳад шуд. (Порчаҳои Папиас, VI. Инчунин ниг. Евсевий, Таърихи Калисо, Китоби 3, XXXIX, 12)

Папиас таълим медод, ки ин замони фаровонии бузург хоҳад буд:

> Ҳамин тавр, [Ӯ гуфт] ки як донаи гандум даҳ ҳазор хӯша хоҳад дод, ва ҳар хӯша даҳ ҳазор дона хоҳад дошт, ва ҳар дона даҳ фунт орди тоза, пок ва майда хоҳад дод; ва себҳо, тухмиҳо ва алаф низ ба ҳамин андоза ҳосил хоҳанд дод; ва ҳамаи ҳайвонот, ки он гоҳ танҳо бо маҳсулоти замин ғизо мегиранд, ором ва ҳамоҳанг хоҳанд шуд ва ба инсон комилан итоат хоҳанд кард.” [Ба ин чизҳо Папиас, марди қадима, ки шунавандаи Юҳанно ва дӯсти Поликарп буд, дар китоби чоруми худ хаттӣ шаҳодат медиҳад; зеро ки ӯ панҷ китоб таълиф кардааст...] (Порчаҳои Папиас, IV)

Номаи пас аз Аҳди Ҷадид *ба қӯринтиён* мегӯяд:

> 42:1-3 Ҳавворион Инҷилро барои мо аз Худованд Исои Масеҳ гирифтанд; Исои Масеҳ аз ҷониби Худо фиристода шуд. Пас Масеҳ аз Худост, ва ҳавворион аз Масеҳанд. Ҳар ду бо иродаи Худо ба тартиби муқарраршуда пайдо шуданд. Пас, фармон гирифта ва ба воситаи эҳёи Худованди мо Исои Масеҳ комилан мутмаин гардида ва дар каломи Худо бо итминони комили Рӯҳулқудс устувор шуда, онҳо бо хушхабар берун рафтанд, ки Подшоҳии Худо хоҳад омад.

Поликарпи Измирӣ яке аз пешвоёни аввали масеҳӣ буд, ки ӯ низ шогирди Юҳанно, охирин ҳаввори аслӣ, ки вафот кард, буд. Поликарп тақрибан солҳои 120-135 милодӣ таълим медод:

> Хушо камбағалон ва онҳое ки ба хотири адолат таъқиб карда мешаванд, зеро ки Подшоҳии Худо аз они онҳост. (Polycarp. Letter to the Philippians, Chapter II. From Ante-Nicene Fathers, Volume 1 as edited by Alexander Roberts & James Donaldson. American Edition, 1885)

> Пас, донистани он ки «Худо таҳқиршаванда нест», мо бояд сазовори фармон ва ҷалоли Ӯ рафтор кунем ...Зеро хуб аст, ки онҳо аз шаҳватҳое ки дар ҷаҳон ҳастанд, бурида шаванд, зеро «ҳар шаҳват бар зидди рӯҳ меҷангад»; ва «на зинокорон, на занмизоҷон, на онҳое ки бо мардон ҳамхобагӣ мекунанд,

Подшоҳии Худоро мерос нахоҳанд гирифт», ва на онҳое ки корҳои номувофиқ ва ношоиста мекунанд. (ҳамон ҷо, боби V)

Пас биёед ба Ӯ бо тарс ва бо тамоми эҳтиром хизмат кунем, ҳамон тавре ки Худи Ӯ ба мо фармудааст, ва ҳавриён, ки Инҷилро ба мо мавъиза карданд, ва пайғамбарон, ки омадани Худовандро пешакӣ эълон карданд. (ҳамон ҷо, боби VI)

Мисли дигарон дар Аҳди Ҷадид, Поликарп таълим медод, ки одилон, на вайронкунандагони аҳком, Подшоҳии Худоро мерос хоҳанд гирифт.

Инчунин иддао мешавад, ки Поликарп чунин таълим медод:

Ва дар шанбеи баъдӣ ӯ гуфт: ‘Насиҳати маро бишнавед, эй фарзандони маҳбуби Худо. Ман шуморо ҳангоме ки усқуфон ҳозир буданд, қасам додам, ва ҳоло боз ҳамаи шуморо насиҳат мекунам, ки дар роҳи Худованд бо одоб ва сазоворона рафтор кунед...Бедор бошед, ва боз Омода бошед, Нагузоред, ки дилҳоятон вазнин шаванд, фармони нав дар бораи муҳаббат ба якдигар, омадани Ӯ, ки ногаҳон мисли барқи тез зоҳир мешавад, доварии бузург бо оташ, ҳаёти абадӣ, Подшоҳии ҷовидонаи Ӯ. Ва ҳар он чи аз Худо таълим дода шудааст, шумо медонед, вақте ки Навиштаҳои илҳомшударо тадқиқ мекунед, бо қалами Рӯҳулқудс бар дилҳои худ нақш кунед, то ки аҳком дар шумо ҷовидона боқӣ монанд.’ (Life of Polycarp, Chapter 24. J. B. Lightfoot, The Apostolic Fathers, vol. 3.2, 1889, pp. 488-506)

Мелитон аз Сардис, ки пешвои Калисои Худо буд, тақрибан соли 170 милодӣ таълим медод:

Зеро ки дар ҳақиқат шариат дар Инҷил натиҷа ёфт — кӯҳна дар нав, ҳар ду якҷоя аз Сион ва Ерусалим берун омада; ва фармон дар файз натиҷа ёфт, ва намуна дар маҳсули тайёр, ва барра дар Писар, ва гӯсфанд дар одам, ва одам дар Худо ...

Аммо Инҷил шарҳи шариат ва

иҷрои он гардид, дар ҳоле ки калисо ганҷинаи ҳақиқат гардид...

> Ин Ҳамон аст, ки моро аз ғуломӣ ба озодӣ, аз торикӣ ба нур, аз марг ба ҳаёт, аз ситам ба Подшоҳии абадӣ раҳоӣ дод. (Melito. Homily On the Passover. Verses 7,40, 68. Translation from Kerux: The Journal of Online Theology. http://www.kerux.com/documents/KeruxV4N1A1.asp)

Ҳамин тавр, Подшоҳии Худо ҳамчун чизи абадӣ маълум буд, на танҳо калисои масеҳӣ ё католикии румии ҳозира, ва шариати Худоро дар бар мегирифт.

Навиштаи дигари миёна-охири асри дуввум одамонро даъват мекунад, ки ба Подшоҳӣ нигаранд:

> Бинобар ин, бигзор ҳеҷ яке аз шумо дигар риё накунад ва ба қафо нанигарад, балки бо майли худ ба Инҷили Подшоҳии Худо наздик шавад. (Roman Clement. Recognitions, Book X, Chapter XLV. Excerpted from Ante-Nicene Fathers, Volume 8. Edited by Alexander Roberts & James Donaldson. American Edition, 1886)

Ғайр аз ин, гарчанде ки он зоҳиран аз ҷониби касе аз калисои ҳақиқӣ навишта нашудааст, навиштаи миёнаи асри дуввум бо номи «Чӯпони Ҳермас» дар тарҷумаи Roberts & Donaldson ибораи «Подшоҳии Худо»-ро чордаҳ маротиба истифода мебарад.

Масеҳиёни ҳақиқӣ ва ҳатто бисёре аз онҳое ки танҳо ба Масеҳ иқрор мекарданд, дар асри дуввум дар бораи Подшоҳии Худо чизе медонистанд.

Ҳатто Иренейи муқаддас, ки католикҳои румӣ ва православҳои шарқӣ ӯро муқаддас мешуморанд, мефаҳмид, ки пас аз эҳё масеҳиён ба Подшоҳии Худо дохил хоҳанд шуд. Бубинед, ки ӯ тақрибан соли 180 милодӣ чӣ навиштааст:

> Зеро ки ҳолати онҳое ки имон овардаанд, чунин аст, зеро ки дар онҳо ҳамеша Рӯҳулқудс сокин аст, ки аз ҷониби Ӯ дар таъмид дода шудааст ва аз ҷониби гиранда нигоҳ дошта мешавад, агар ӯ дар ростӣ, муқаддасӣ, адолат ва сабри пурбардошт рафтор кунад. Зеро ки ин ҷон дар онҳое ки имон

меоранд, эҳё дорад, ва бадан ҷонро боз мегирад ва бо он, ба воситаи қудрати Рӯҳулқудс, эҳё шуда, ба Подшоҳии Худо дохил мешавад. (Irenaeus, St., Bishop of Lyon. Translated from the Armenian by Armitage Robinson. The Demonstration of the Apostolic Preaching, Chapter 42. Wells, Somerset, Oct. 1879. As published in SOCIETY FOR PROMOTING CHRISTIAN KNOWLEDGE. NEW YORK: THE MACMILLAN CO, 1920)

Теофили Антиохиягӣ таълим медод:

> Ман танҳо некии Ӯро зикр мекунам; агар Ӯро Подшоҳӣ номам, танҳо ҷалоли Ӯро зикр мекунам … Зеро агар Ӯ ӯро аз ибтидо ҷовидона офарида буд, ӯро Худо мегардонд. … Пас, Ӯ ӯро на ҷовидона ва на фонӣ офарид, балки, чунон ки дар боло гуфтем, қобили ҳар ду; то ки агар ӯ ба чизҳои ҷовидонӣ майл кунад ва фармони Худоро риоя намояд, аз Ӯ ҳамчун мукофот ҷовидониро бигирад ва Худо гардад. (Theophilus, To Autolycus, 1:3, 2:27)

Ипполити муқаддаси католикии румӣ дар ибтидои асри сеюм навиштааст:

> Ва шумо Подшоҳии осмонро хоҳед гирифт, шумое ки ҳангоми будубош дар ин ҳаёт Подшоҳи Осмониро мешинохтед. Ва шумо ҳамнишини Худо ва ҳамвориси Масеҳ хоҳед буд, ки дигар ғуломи шаҳватҳо ё ҳавасҳо нахоҳед буд ва ҳаргиз боз аз беморӣ хароб нахоҳед шуд. Зеро ки шумо Худо гардидаед: зеро ҳар азобе ки ҳангоми инсон буданатон кашидед, Ӯ онҳоро ба шумо дод, зеро ки шумо аз сиришти фонӣ будед, аммо ҳар он чи ба Худо мувофиқ аст, ки ато кунад, Худо ваъда додааст, ки онро ба шумо ато кунад, зеро ки шумо илоҳӣ гардонида шудаед ва барои ҷовидонӣ зода шудаед. (Hippolytus. Refutation of All Heresies, Book X, Chapter 30)

Ҳадаф барои одамон ин аст, ки дар Подшоҳии ояндаи Худо илоҳӣ гардонида шаванд (ҳамчун фарзандони воқеии Худо, ниг. Забур 82:6).

Подшоҳии ояндаи Худо таълимоти калисои католикии (умумиҷаҳонии) аслӣ буд (инчунин китоби электронии ройгони моро, ки дар ccog.org дастрас аст, бо номи «Эътиқодҳои калисои католикии аслӣ: Оё гурӯҳи бақия метавонад вориси давомдори ҳаввориён бошад?» бинед).

Мушкилот дар асрҳои дуввум ва сеюм

Бо вуҷуди қабули васеи Подшоҳӣ, дар асри дуввум пешвои муртади зидди шариат бо номи Маркион пайдо шуд. Маркион бар зидди шариати Худо, Шанбе ва Подшоҳии воқеии Худо таълим медод. Гарчанде ки ӯ аз ҷониби Поликарп ва дигарон маҳкум карда шуд, ӯ муддати дароз бо Калисои Рим робита дошт ва гӯё дар калисои румӣ нуфузи зиёд дошт.

Дар асрҳои дуввум ва сеюм тамсилгароён (аллегористҳо) дар Искандария (Миср) мустаҳкам мешуданд. Бисёре аз тамсилгароён ба таълимоти Подшоҳии воқеии Худо мухолиф буданд. Ба гузориш дар бораи баъзе аз он тамсилгароён диққат диҳед:

> Дионисий дар як оилаи бутпарасти ашрофзода ва сарватманд дар Искандария таваллуд шуда, дар фалсафаи онҳо таҳсил карда буд. Ӯ мактабҳои бутпарастонро тарк карда, шогирди Ориген гардид ва баъдтар ҷои ӯро дар роҳбарии мактаби катехизиси Искандария гирифт…
>
> Клемент, Ориген ва мактаби гностикӣ таълимоти каломи муқаддасро бо тафсирҳои хаёлӣ ва тамсилии худ вайрон мекарданд…онҳо барои худ номи «Тамсилгароён»-ро гирифтанд. Непос ба таври ошкоро бо Тамсилгароён муборизa мебурд ва исрор мекард, ки ҳукмронии Масеҳ дар замин хоҳад буд…
>
> Дионисий бо пайравони Непос баҳс мекард, ва аз рӯи гуфтаи ӯ… «чунин вазъияте, ки ҳоло дар Подшоҳии Худо вуҷуд дорад». Ин аввалин зикри Подшоҳии Худо аст, ки дар ҳолати ҳозираи калисоҳо вуҷуд дорад…

> Непос хатои онҳоро сарзаниш карда, нишон дод, ки Подшоҳии осмон тамсилӣ нест, балки Подшоҳии воқеии ояндаи Худованди мо дар эҳё барои ҳаёти абадӣ аст...
>
> Ҳамин тавр, андешаи омадани Подшоҳӣ дар ҳолати ҳозираи чизҳо дар мактаби гностикии Тамсилгароён дар Миср, дар солҳои 200 то 250 милодӣ, пайдо ва ба вуҷуд оварда шуд, яъне як аср пеш аз он ки усқуфони империя ҳамчун соҳибони тахт ҳисобида шаванд…
>
> Клемент Подшоҳии Худоро ҳамчун ҳолати дониши ҳақиқии ақлонии Худо тасаввур мекард. Ориген онро ҳамчун маънои рӯҳоние, ки дар ҳарфи оддии Навиштаҳо пинҳон аст, пешниҳод мекард. (Ward, Henry Dana. The Gospel of the Kingdom: A Kingdom Not of this World; Not in this World; But to Come in the Heavenly Country, of the Resurrection from the Dead and of the Restitution of All Things. Published by Claxton, Remsen & Haffelfinger, 1870, pp. 124-125)

Ҳамин тавр, дар ҳоле ки усқуф Непос хушхабари Подшоҳии Худоро таълим медод, тамсилгароён кӯшиш мекарданд, ки фаҳмиши козиб ва камтар воқеии онро пеш оранд. Усқуф Аполлинарии Ҳиерополисӣ низ тақрибан дар ҳамон вақт кӯшиш мекард, ки бар зидди хатоҳои тамсилгароён мубориза барад. Онҳое ки ҳақиқатан дар Калисои Худо буданд, дар тӯли таърих барои ҳақиқати Подшоҳии воқеии Худо истодагарӣ мекарданд.

Ҳерберт В. Армстронг Инҷили Подшоҳиро таълим медод, ва бештар аз он

Дар асри 20-ум, Ҳерберт В. Армстронги марҳум, нахустин пешвои давраи муосири Филаделфияи Калисои Худо (Ваҳй 3:7-13), навиштааст:

> Азбаски онҳо Инҷили Масеҳро рад карданд …, ҷаҳон маҷбур буд чизи дигареро ба ҷои он гузорад. Онҳо маҷбур буданд қалбакиеро ихтироъ кунанд! Ҳамин тавр, мо шунидаем, ки дар бораи Подшоҳии Худо ҳамчун як иборaи зебои оддӣ — як

ҳиссиёти хуш дар дилҳои инсонӣ — сухан меронанд ва онро ба як ҲЕҶИ ғайримоддӣ ва ғайривоқеӣ табдил медиҳанд! Дигарон нодуруст тасвир кардаанд, ки «КАЛИСО» Подшоҳӣ аст … Пайғамбар Дониёл, ки 600 сол пеш аз Масеҳ зиндагӣ мекард, медонист, ки Подшоҳии Худо подшоҳии воқеӣ буд — ҳукумате ки бар ОДАМОНИ воқеӣ дар замин ҳукмронӣ мекунад …

Инак … тавзеҳи Худо дар бораи он ки ПОДШОҲИИ ХУДО ЧИСТ: «Ва дар айёми он подшоҳон...» — ин ҷо сухан дар бораи даҳ ангушти пой меравад, ки қисман аз оҳан ва қисман аз гили шикананда буданд. Ин, бо пайваст кардани пешгӯӣ бо Дониёл 7 ва Ваҳй 13 ва 17, ба ИЁЛОТИ МУТТАҲИДАИ АВРУПОИ нав ишора мекунад, ки ҳоло ташаккул меёбад … дар пеши чашмони худи шумо! Ваҳй 17:12 ин тафсилотро равшан мекунад, ки он иттиҳоди ДАҲ ПОДШОҲ Ё ПОДШОҲӢ хоҳад буд, ки (Ваҳй 17:8) ИМПЕРИЯИ қадимаи РУМРО эҳё хоҳад кард …

Вақте ки Масеҳ меояд, Ӯ ҳамчун ПОДШОҲИ подшоҳон меояд ва бар тамоми замин ҳукмронӣ мекунад (Ваҳй 19:11-16); ва ПОДШОҲИИ ӮРО — ПОДШОҲИИ ХУДО — ба гуфтаи Дониёл, бояд ҳамаи ин подшоҳиҳои дунявиро НОБУД КУНАД. Ваҳй 11:15 инро бо ин суханон баён мекунад: «Подшоҳиҳои ин ҷаҳон ПОДШОҲИҲОИ ХУДОВАНДИ МО ВА МАСЕҲИ Ӯ гардиданд: ва Ӯ то абадул-обод подшоҳӣ хоҳад кард»! Ин ПОДШОҲИИ ХУДО аст. Ин ПОЁНИ ҳукуматҳои ҳозира аст — бале, ҳатто Иёлоти Муттаҳида ва миллатҳои Британиё. Он гоҳ онҳо подшоҳиҳо — ҲУКУМАТҲОИ — Худованд ИСОИ МАСЕҲ, ки он вақт ПОДШОҲИ подшоҳон бар тамоми замин хоҳад буд, хоҳанд гардид. Ин далелро комилан РАВШАН мекунад, ки ПОДШОҲИИ ХУДО як ҲУКУМАТИ воқеӣ аст. Чунон ки Империяи Калдонӣ ПОДШОҲӢ буд — чунон ки Империяи Рум ПОДШОҲӢ буд — ҳамчунин ПОДШОҲИИ ХУДО ҳукумат аст. Он бояд ҲУКУМАТИ МИЛЛАТҲОИ ҷаҳонро ба даст гирад. Исои Масеҳ ТАВАЛЛУД ЁФТ, то ПОДШОҲ — ҲУКМРОН бошад! …

Ҳамон Исои Масеҳ, ки беш аз 1900 сол пеш дар теппаҳо ва водиҳои Сарзамини Муқаддас ва кӯчаҳои Ерусалим роҳ

мерафт, боз меояд. Ӯ гуфт, ки боз хоҳад омад. Пас аз он ки Ӯ маслуб шуд, Худо Ӯро пас аз се рӯзу се шаб аз мурдагон эҳё кард (Мат. 12:40; Аъмол 2:32; 1 Қӯр. 15:3-4). Ӯ ба Тахти Худо сууд кард. Маркази Ҳукумати Коинот (Аъмол 1:9-11; Ибр. 1:3; 8:1; 10:12; Ваҳй 3:21).

Ӯ он «ашрофзода»-и масал аст, ки ба Тахти Худо — «кишвари дур» — рафт, то ҳамчун Подшоҳи подшоҳон бар ҳамаи миллатҳо тоҷгузорӣ шавад ва баъд ба замин баргардад (Луқо 19:12-27).

Боз, Ӯ дар осмон аст то «замонҳои барқарор шудани ҳама чиз» (Аъмол 3:19-21). Барқарорсозӣ маънои ба ҳолат ё вазъи пешина баргардониданро дорад. Дар ин ҳолат, барқарор кардани ҳукумати Худо дар замин ва ҳамин тавр барқарор кардани сулҳи ҷаҳонӣ ва шароити утопӣ.

Ошуфтагии ҳозираи ҷаҳон, ҷангҳо ва низоъҳои авҷгиранда ба мусибати ҷаҳонӣ чунон бузург хоҳад расид, ки агар Худо мудохила накунад, ҳеҷ ҷисми инсонӣ зинда наҷот намеёфт (Мат. 24:22). Дар худи авҷи он, вақте ки таъхир ба нобуд шудани тамоми ҳаёт аз ин сайёра оварда мерасонад, Исои Масеҳ бармегардад. Ин дафъа Ӯ ҳамчун Худои илоҳӣ меояд. Ӯ бо тамоми қудрат ва ҷалоли Офаридгоре ки бар коинот ҳукмронӣ мекунад, меояд. (Мат. 24:30; 25:31.) Ӯ ҳамчун «Подшоҳи подшоҳон ва Худованди худовандон» (Ваҳй 19:16) меояд, то абарҳукумати ҷаҳониро барпо кунад ва бар ҳамаи миллатҳо «бо асои оҳанин» ҳукмронӣ кунад (Ваҳй 19:15; 12:5) …

Масеҳ нохуш?

Аммо оё инсоният бо шодӣ фарёд зада, Ӯро бо ваҷду шавқи девонавор пешвоз хоҳад гирифт — оё ҳатто калисоҳои масеҳияти анъанавӣ чунин хоҳанд кард?

Не, нахоҳанд кард! Онҳо бовар хоҳанд кард, зеро хизматгорони козиби Шайтон (2 Қӯр. 11:13-15) онҳоро фиреб

додаанд, ки Ӯ Зиддимасеҳ аст. Калисоҳо ва миллатҳо аз омадани Ӯ хашмгин хоҳанд шуд (Ваҳй 11:15 бо 11:18), ва қуввахои ҳарбӣ воқеан кӯшиш хоҳанд кард, ки бо Ӯ ҷангида, Ӯро нобуд кунанд (Ваҳй 17:14)!

Миллатҳо дар ҷанги ҳалкунандаи Ҷанги Сеюми Ҷаҳонии оянда ширкат хоҳанд дошт, ки хатти ҷабҳааш дар Ерусалим хоҳад буд (Закар. 14:1-2), ва он гоҳ Масеҳ бармегардад. Бо қудрати фавқуттабиӣ Ӯ «бо он миллатҳо» ки бар зидди Ӯ меҷанганд, «ҷанг хоҳад кард» (ояти 3). Ӯ онҳоро комилан мағлуб хоҳад кард (Ваҳй 17:14)! «Ва пойҳои Ӯ дар он рӯз бар кӯҳи Зайтун хоҳанд истод», ки дар масофаи хеле наздик дар шарқи Ерусалим аст (Закар. 14:4). (Armstrong HW. The Mystery of the Ages, 1984)

Китоби Муқаддас эълон мекунад, ки Исо бармегардад ва Ӯ ғолиб хоҳад омад, аммо бисёриҳо ҳангоми бозгашташ бар зидди Ӯ хоҳанд ҷангид (Ваҳй 19:19). Бисёриҳо иддао хоҳанд кард (бар асоси нодуруст фаҳмидани пешгӯиҳои Китоби Муқаддас, аммо қисман аз сабаби пайғамбарони козиб ва тасаввуфиён), ки Исои бозгашта Зиддимасеҳи охирин аст!

Порчаи зерин низ аз Ҳерберт Армстронг аст:

Дини ҳақиқӣ — ҳақиқати Худо, ки бо муҳаббати Худо, ки ба воситаи Рӯҳулқудс ато мешавад, тавоноӣ ёфтааст...ШОДИИ ВАСФНОПАЗИРИ шинохтани Худо ва Исои Масеҳ — шинохтани ҲАҚИҚАТ — ва гармии МУҲАББАТИ илоҳии Худо! ...

Таълимоти Калисои ҳақиқии Худо танҳо «зиндагӣ бо ҳар калима»-и Китоби Муқаддас аст ...

Одамон аз роҳи «гирифтан» ба роҳи «додан» — роҳи муҳаббати Худо рӯ хоҳанд овард.

ТАМАДДУНИ НАВ акнун заминро фаро хоҳад гирифт! (ҳамон ҷо)

ТАМАДДУНИ НАВ Подшоҳии Худо аст. Эълон кардани он ки ин тамаддуни нав хоҳад омад ва бар муҳаббат асос хоҳад ёфт, қисми асосии он чизест, ки Инҷили ҳақиқии Подшоҳӣ, ки Исо ва пайравонаш таълим медоданд, дар бораи он аст. Ин чизест, ки мо дар Continuing Church of God мавъиза мекунем.

Ҳерберт Армстронг дарк кард, ки Исо таълим медод, ки ҷомеаи инсонӣ, ҳатто вақте ки гумон мекунад, ки мехоҳад итоат кунад, «роҳи додан»-и ҳаёт, роҳи муҳаббатро рад кардааст. Ба назар мерасад, ки қариб ҳеҷ кас аҳамияти он чиро, ки Исо таълим медод, ба таври бояду шояд дарк намекунад.

Нақот ба воситаи Исо қисми Инҷил аст

Акнун баъзе аз онҳое ки то ин ҷо хондаанд, эҳтимол дар бораи нақши марги Исо дар нақот фикр мекунанд. Бале, марги Ӯ қисми Инҷил аст, ки ҳам Аҳди Ҷадид ва ҳам Ҳерберт В. Армстронг дар бораи он навиштаанд.

Аҳди Ҷадид нишон медиҳад, ки Инҷил нақот ба воситаи Исоро дар бар мегирад:

> [16] Зеро ки ман аз Инҷили Масеҳ шарм намедорам, зеро ки он қуввати Худост барои нақоти ҳар касе ки имон меорад, пеш аз ҳама барои яҳудӣ ва баъд барои юнонӣ (Румиён 1:16).
>
> [4] Пас онҳое ки пароканда шуда буданд, ҳар ҷо гашта, каломро мавъиза мекарданд. [5] Ва Филиппус ба шаҳри Сомария фурӯд омада, ба онҳо Масеҳро мавъиза мекард. … [12] Аммо вақте ки онҳо ба Филиппус, ки дар бораи Подшоҳии Худо ва номи Исои Масеҳ мавъиза мекард, бовар карданд, ҳам мардон ва ҳам занон таъмид гирифтанд. … [25] Пас онҳо шаҳодат дода ва каломи Худовандро мавъиза карда, ба Ерусалим баргаштанд ва дар бисёр деҳоти сомариён Инҷилро мавъиза карданд. [26] Ва фариштаи Худованд ба Филиппус гуфт … [40] Ва Филиппус дар Ашдӯд пайдо шуд. Ва ӯ гузашта, дар ҳамаи шаҳрҳо мавъиза мекард, то ба Қайсария расид. (Аъмол 8:4,5,12,25,26,40)
>
> [18] ӯ ба онҳо Исо ва эҳёро мавъиза мекард. (Аъмол 17:18)

> [30] Ва Павлус ду соли пурра дар хонаи иҷораи худ зиндагӣ карда, ҳамаи онҳоеро ки назди ӯ меомаданд, қабул мекард, [31] **ва Подшоҳии Худоро мавъиза мекард ва дар бораи Исои Масеҳи Худованд** бо тамоми ҷасорат таълим медод, ва ҳеҷ кас ӯро манъ намекард. (Аъмол 28:30-31)

Диққат диҳед, ки мавъиза Исо ВА Подшоҳиро дар бар мегирифт. Мутаассифона, фаҳмиши дурусти Инҷили Подшоҳии Худо дар таълимоти калисоҳои юнонӣ-румӣ одатан вуҷуд надорад.

Дар асл, барои кумак ба мо, ки ҷузъи он Подшоҳӣ гардем, Худо одамонро чунон дӯст дошт, ки Исоро фиристод, то барои мо бимирад (Юҳанно 3:16-17) ва инчунин моро бо файзи Худ наҷот медиҳад (Эфсӯсиён 2:8). Ва ин қисми хушхабар аст (Аъмол 20:24).

Инҷили Подшоҳӣ он чизест, ки ҷаҳон ба он ниёз дорад, аммо ...

Кор кардан барои сулҳ (Матто 5:9) ва некӣ кардан ҳадафҳои арзишманданд (ниг. Ғалотиён 6:10). Бо вуҷуди ин, бисёр пешвоёни ҷаҳон, аз ҷумла пешвоёни динӣ, бовар доранд, ки маҳз ҳамкории байналмилалии инсонӣ сулҳ ва шукуфоӣ хоҳад овард, на Подшоҳии Худо. Ва гарчанде ки онҳо баъзе муваффақиятҳои муваққатӣ хоҳанд дошт, онҳо на танҳо муваффақ нахоҳанд шуд, балки баъзе аз кӯшишҳои инсонии онҳо дар ниҳоят сайёраи Заминро ба ҳолате хоҳанд расонд, ки агар Исо барои барпо кардани Подшоҳии Худ барнагардад, ҳаёт ғайриимкон мегардид (Матто 24:21-22). Ислоҳ кардани замин аз ҷониби одамон бе Худо инҷили беҳуда ва козиб аст (Забур 127:1).

Бисёриҳо дар ҷаҳон кӯшиш мекунанд, ки нақшаи байналмилалии нимдинии бобилиро барои ҷорӣ кардани тартиботи нави ҷаҳонӣ дар асри 21-ум тартиб диҳанд. Ин чизест, ки Continuing Church of God аз замони таъсисаш маҳкум кардааст ва ният дорад, ки маҳкум карданро идома диҳад. Аз он замон, ки Шайтон қариб 6000 сол пеш Ҳавворо фирефт, то ба як нусхаи инҷили ӯ бовар кунад (Ибтидо 3), бисёр одамон бовар доштанд, ки онҳо аз Худо беҳтар медонанд, ки чӣ онҳо ва ҷаҳонро беҳтар мегардонад.

Мувофиқи Китоби Муқаддас, барои ҷорӣ кардани тартиботи ҷаҳонии «бобилӣ» (Ваҳй 17 ва 18) якҷояшавии як пешвои ҳарбӣ дар Аврупо (ки Подшоҳи Шимол ном дорад ва инчунин Ҳайвони ваҳшии Ваҳй 13:1-10 номида мешавад) бо як пешвои динӣ (ки пайғамбари козиб ном дорад ва инчунин Зиддимасеҳи охирин ва Ҳайвони душохи Ваҳй 13:11-17 номида мешавад) аз шаҳри ҳафт теппа (Ваҳй 17:9,18) лозим хоҳад буд. Гарчанде ки инсоният ба бозгашти Масеҳ ва барпо шудани Подшоҳии Ӯ ниёз дорад, бисёриҳо дар ҷаҳон дар асри 21-ум ба ин паём аҳамият нахоҳанд дод — онҳо ба нусхаҳои гуногуни инҷили козиби Шайтон бовар карданро идома хоҳанд дод. Аммо ҷаҳон шаҳодат хоҳад гирифт.

Ба ёд оред, ки Исо таълим медод:

> [14] Ва ин хушхабари Подшоҳӣ дар тамоми ҷаҳон барои шаҳодат ба ҳамаи халқҳо мавъиза карда хоҳад шуд, ва он гоҳ охират хоҳад расид. (Матто 24:14)

Диққат диҳед, ки хушхабари Подшоҳӣ ҳамчун шаҳодат ба ҷаҳон хоҳад расид, ва он гоҳ охират хоҳад омад. Он «охират» оғози «мусибати бузург» аст.

Барои ин якчанд сабаб вуҷуд дорад.

Яке аз онҳо ин аст, ки Худо мехоҳад, ки ҷаҳон пеш аз оғози Мусибати Бузург (ки дар Матто 24:21 оғози он нишон дода шудааст) Инҷили ҳақиқиро бишнавад. Ҳамин тавр, паёми Инҷил шаҳодат ва огоҳӣ аст (ниг. Ҳизқиёл 3; Омӯс 3:7). Он пеш аз бозгашти Исо боиси имон овардани бештари ғайрияҳудиён (Румиён 11:25) ва ғайри ғайрияҳудиён (Румиён 9:27) хоҳад шуд.

Сабаби дигар ин аст, ки моҳияти паём бар хилофи ақидаҳои қудрати пайдошавандаи Ҳайвони ваҳшӣ, Подшоҳи Шимол, ҳамроҳ бо Пайғамбари козиб, Зиддимасеҳи охирин, хоҳад буд. Он ду асосан сулҳро ба воситаи кӯшиши инсонӣ ва созиши динӣ ваъда хоҳанд дод, аммо ин ба охират (Матто 24:14-22) ва ҳалокат (ниг. 1 Таслӯникиён 5:3) хоҳад бурд.

Гарчанде ки Китоби Муқаддас мегӯяд, ки барои имони ҳақиқии аслӣ мубориза баред (Яҳудо 3), ки каломи Худо ҳақиқат аст (Юҳанно 17:17),

ва ки масеҳиёни ҳақиқӣ бояд аз онҳое ки бо бутпарастӣ созиш мекунанд, ҷудо бошанд (2 Қӯринтиён 6:14-17), бисёриҳо исрор хоҳанд кард, ки «инҷил»-и онҳо (хушхабар) созишро дар бар мегирад, то сулҳ ва ваҳдат вуҷуд дошта бошад. Мутаассифона, Инҷили ҳақиқии Подшоҳии Худо аз ҷониби бисёре аз онҳое ки барномаҳои экуменикӣ ва байнидинии Ҳайвони ваҳшӣ ва Пайғамбари козиб (Зиддимасеҳи охирин)-ро пеш мебаранд, инҷили козиб ҳисобида хоҳад шуд.

Аз сабаби аломатҳо ва мӯъҷизаҳои козибе ки бо онҳо алоқаманданд (2 Таслӯникиён 2:9), аксари мардуми ҷаҳон ба ҷои паёми Инҷил бовар кардан ба дурӯғро интихоб хоҳанд кард (2 Таслӯникиён 2:9-12). Аз сабаби маҳкумкуниҳои нодурусти Подшоҳии ҳазорсолаи Худо аз ҷониби католикҳои румӣ, православҳои шарқӣ, лютеранҳо ва дигарон, бисёриҳо ба таври нодуруст иддао хоҳанд кард, ки паёми Инҷили ҳазорсолаи Подшоҳии Худо ҳамон инҷили козибест, ки бо Ҳайвони ваҳшӣ ва Зиддимасеҳ алоқаманд аст.

Пеш аз оғози Мусибати Бузург, масеҳиёни содиқи Филаделфия (Ваҳй 3:7-13) ба ҷаҳон расида (Матто 24:14), Инҷили ҳазорсолаи Подшоҳиро эълон хоҳанд кард ва ба ҷаҳон хоҳанд гуфт, ки баъзе пешвоёни дунявӣ (аз ҷумла Ҳайвони ваҳшӣ ва Пайғамбари козиб) чӣ коре карданӣ ҳастанд.

Онҳо расонидани ин паёмро ба ҷаҳон дастгирӣ хоҳанд кард, ки Ҳайвони ваҳшӣ, қудрати Подшоҳи Шимол, ҳамроҳ бо Пайғамбари козиб, Зиддимасеҳи охирин, дар ниҳоят (ҳамроҳ бо баъзе иттифоқчиёнашон) ИМА ва миллатҳои англисзабони Британияи Кабир, Канада, Австралия ва Зеландияи Навро нобуд хоҳанд кард (Дониёл 11:24,39) ва ки онҳо чанде пас аз он конфедератсияи арабӣ/исломиро нобуд хоҳанд кард (Дониёл 11:40-43), ҳамчун олоти девҳо амал хоҳанд кард (Ваҳй 16:13-14), ва дар ниҳоят ҳангоми бозгашти Исои Масеҳ бо Ӯ хоҳанд ҷангид (Ваҳй 16:14; 19:19-20). Филаделфиягиёни содиқ (Ваҳй 3:7-13) эълон хоҳанд кард, ки Подшоҳии ҳазорсолаи Худо ба зудӣ меояд.

Ин эҳтимол таваҷҷӯҳи зиёди васоити ахбори оммаро ба вуҷуд меоварад ва ба иҷрои Матто 24:14 мусоидат мекунад. Мо дар Continuing Church of God адабиёт (бо забонҳои гуногун) омода

мекунем, ба вебсайтҳо илова мекунем ва қадамҳои дигар мегузорем, то барои «кори кӯтоҳ» (ниг. Румиён 9:28) омода шавем, ки ба он оварда мерасонад, ки Худо муайян кунад, ки Матто 24:14 ҳамчун шаҳодат барои омадани охират ба қадри кофӣ таъмин шудааст.

Пешвоёни ҷаҳоние ки «инҷили козиб»-ро эълон мекунанд (эҳтимол як навъи «нави» пешвои олии Аврупо ҳамроҳ бо як папаи созишкор, ки шакле аз католикиро иддао хоҳад кард), он эълонро дӯст нахоҳанд дошт — онҳо намехоҳанд, ки ҷаҳон бифаҳмад, ки онҳо воқеан чӣ хоҳанд кард (ва шояд худашон дар аввал ба он бовар ҳам накунанд, ниг. Ишаъё 10:5-7). Онҳо ва/ё тарафдоронашон инчунин эҳтимол бардурӯғ таълим хоҳанд дод, ки масеҳиёни содиқи Филаделфия таълимоти ифротгароёнаи (ҳазорсолагарой) дар бораи омадани зиддимасеҳро тарғиб мекунанд. Ҳар маҳкумкуние ки онҳо ва/ё пайравонашон нисбат ба содиқони Филаделфия ва Continuing Church of God мекунанд, таъқиботро ба вуҷуд хоҳад овард (Дониёл 11:29-35; Ваҳй 12:13-15). Ин инчунин ба охират — оғози Мусибати Бузург (Матто 24:21; Дониёл 11:39; ниг. Матто 24:14-15; Дониёл 11:31) ва инчунин ба давраи 3 ½ солаи муҳофизат барои масеҳиёни содиқи Филаделфия (Ваҳй 3:10; 12:14-16) хоҳад бурд.

Ҳайвони ваҳшӣ ва Пайғамбари козиб барои ба даст овардани назорат зӯрӣ, шантажи иқтисодӣ, аломатҳо, мӯъҷизаҳои козиб, куштор ва фишорҳои дигарро истифода хоҳанд бурд (Ваҳй 13:10-17;16:14; Дониёл 7:25; 2 Таслӯникиён 2:9-10). Масеҳиён хоҳанд пурсид:

> [10] «То ба кай, эй Худованди муқаддас ва ҳақ, доварӣ намекунӣ ва интиқоми хуни моро аз сокинони замин намегирӣ?» (Ваҳй 6:10)

Дар тӯли асрҳо қавми Худо дар ҳайрат буданд ва мепурсиданд: «То бозгашти Исо чӣ қадар вақт мемонад?»

Гарчанде ки мо рӯз ва соатро намедонем, мо бар асоси бисёр навиштаҳо (масалан, Матто 24:4-34; Забур 90:4; Ҳушаъ 6:2; Луқо 21:7-36; Ибриён 1:1-2; 4:4,11; 2 Петрус 3:3-8; 1 Таслӯникиён 5:4), ки баъзе қисмҳои онҳоро ҳоло мебинем, ки иҷро мешаванд, интизор дорем, ки

Исо дар асри 21-ум бозгардад (ва Подшоҳии ҳазорсолаи Худо барпо шавад).

Агар Исо мудохила накунад, инсоният тамоми ҳаётро нобуд хоҳад кард:

> [21] Зеро ки он гоҳ мусибати бузурге хоҳад буд, ки аз ибтидои ҷаҳон то кунун набудааст ва ҳаргиз нахоҳад буд. [22] Ва агар он рӯзҳо кӯтоҳ карда намешуданд, ҳеҷ ҷисме наҷот намеёфт; аммо ба хотири баргузидагон он рӯзҳо кӯтоҳ карда хоҳанд шуд. (Матто 24:21-22)

> [29] Ва дарҳол пас аз мусибати он рӯзҳо офтоб торик хоҳад шуд, ва моҳ нури худро нахоҳад дод; ва ситорагон аз осмон хоҳанд афтод, ва қувваҳои осмон ба ларза хоҳанд омад. [30] Он гоҳ аломати Писари Одам дар осмон зоҳир хоҳад шуд, ва он гоҳ ҳамаи қабилаҳои замин навҳа хоҳанд кард, ва Писари Одамро хоҳанд дид, ки бар абрҳои осмон бо қудрат ва ҷалоли азим меояд. [31] Ва Ӯ фариштагони Худро бо садои баланди карнай хоҳад фиристод, ва онҳо баргузидагони Ӯро аз чор бод, аз як канори осмон то канори дигар, ҷамъ хоҳанд кард. (Матто 24:29-31)

Подшоҳии Худо ҳамон чизест, ки ҷаҳон ба он ниёз дорад.

Сафирони Подшоҳӣ

Нақши шумо дар Подшоҳӣ чист?

Ҳозир, агар шумо масеҳии ҳақиқӣ бошед, шумо бояд сафири Исо ва Подшоҳии Худо бошед. Бубинед, ки Павлуси ҳаввор чӣ навиштааст:

> [20] Пас мо сафирони Масеҳ ҳастем, гӯё ки Худо ба воситаи мо илтимос мекунад: аз номи Масеҳ аз шумо илтимос мекунем, ки бо Худо оштӣ шавед. (2 Қӯринтиён 5:20)

> [14] Пас бархезед ва камари худро бо ростӣ бандед, ва зиреҳи адолатро дар бар кунед, [15] ва пойҳои худро бо омодагии Инҷили сулҳ пӯшонед; [16] ва пеш аз ҳама сипари имонро

бигиред, ки бо он тамоми тирҳои оташини шарирро хомӯш карда метавонед. [17] Ва хӯди нақот ва шамшери Рӯҳро, ки каломи Худост, бигиред; [18] ва ҳамеша бо ҳар гуна дуо ва илтиҷо дар Рӯҳ дуо гӯед, ва барои ҳамин бо тамоми пойдорӣ ва илтиҷо барои ҳамаи муқаддасон бедор бошед — [19] ва барои ман, то ки ба ман сухан ато шавад, то даҳони худро далерона кушода, сирри Инҷилро маълум кунам, [20] ки барои он ман сафири дар занҷир ҳастам; то ки дар бораи он далерона сухан гӯям, чунон ки бояд гӯям. (Эфсӯсиён 6:14-20)

Сафир кист? *Merriam-Webster* чунин таъриф медиҳад:

> 1**:** фиристодаи расмӣ; *махсусан***:** намояндаи дипломатии дараҷаи олӣ, ки ба ҳукумат ё ҳокими хориҷӣ ҳамчун намояндаи доимии ҳукумат ё ҳокими худ ваколатдор карда шудааст ё барои вазифаи махсус ва аксаран муваққатии дипломатӣ таъин шудааст
>
> 2 *a***:** намоянда ё қосиди ваколатдор

Агар шумо масеҳии ҳақиқӣ бошед, шумо фиристодаи расмии Масеҳ ҳастед! Бубинед, ки Петруси ҳаввор чӣ навиштааст:

> [9] Аммо шумо насли баргузида, коҳинони подшоҳӣ, халқи муқаддас, қавми махсуси Ӯ ҳастед, то ки фазилатҳои Он касеро эълон кунед, ки шуморо аз торикӣ ба нури аҷиби Худ даъват кардааст; [10] шумое ки як вақт қавм набудед, аммо акнун қавми Худо ҳастед, ки марҳамат наёфта будед, аммо акнун марҳамат ёфтаед. (1 Петрус 2:9-10)

Мо ҳамчун масеҳиён бояд ҷузъи халқи муқаддас бошем.

Ҳоло кадом халқ муқаддас аст?

Албатта ҳеҷ яке аз подшоҳиҳои ин ҷаҳон не — аммо онҳо дар ниҳоят ҷузъи Подшоҳии Масеҳ хоҳанд шуд (Ваҳй 11:15). Ин халқи Худо, Подшоҳии Ӯст, ки муқаддас аст.

Мо ҳамчун сафирон одатан ба сиёсати бевоситаи миллатҳои ин ҷаҳон машғул намешавем. Аммо мо бояд ҳоло мувофиқи тарзи ҳаёти Худо зиндагӣ кунем (инчунин китоби электронии ройгонро, ки дар www.ccog.org дастрас аст, бо номи «*Масеҳиён: Сафирони Подшоҳии Худо, Дастурҳои Китоби Муқаддас дар бораи зиндагии масеҳӣ*» бинед). Бо зиндагӣ кардан мувофиқи роҳи Худо ҳоло, мо беҳтар мефаҳмем, ки чаро роҳҳои Худо беҳтаринанд, то ки дар Подшоҳии Ӯ подшоҳон ва коҳинон бошем ва бо Масеҳ дар замин ҳукмронӣ кунем:

> [5] Ба Он ки моро дӯст дошт ва моро аз гуноҳҳоямон бо хуни Худ шуст, [6] ва моро барои Худо ва Падари Худ подшоҳон ва коҳинон гардонид, Ӯро то абадул-обод ҷалол ва қудрат бод. Омин. (Ваҳй 1:5-6)

> [10] Ва моро барои Худои мо подшоҳон ва коҳинон гардонидӣ; Ва мо дар замин подшоҳӣ хоҳем кард. (Ваҳй 5:10)

Яке аз ҷанбаҳои ояндаи подшоҳон ва коҳинон шудан таълим додани онҳое хоҳад буд, ки он вақт фонӣ ҳастанд, то дар роҳҳои Худо рафтор кунанд:

> [19] Зеро ки қавм дар Сион, дар Ерусалим сокин хоҳад шуд; Ту дигар гиря нахоҳӣ кард. Ӯ бар овози фарёди ту бисёр марҳамат хоҳад кард; Ҳамин ки онро бишнавад, ба ту ҷавоб хоҳад дод. [20] Ва гарчанде ки Худованд ба шумо Нони тангӣ ва оби мусибат диҳад, Аммо муаллимони ту дигар ба гӯшае ронда нахоҳанд шуд, Балки чашмони ту муаллимони туро хоҳанд дид. [21] Ва гӯшҳоят аз қафои ту каломеро хоҳанд шунид, ки мегӯяд: «Роҳ ин аст, дар он рафтор кунед», Ҳар гоҳ ки ба тарафи рост ё ба тарафи чап гардед. (Ишаъё 30:19-21)

Гарчанде ки ин пешгӯӣ барои Подшоҳии ҳазорсола аст, дар ин аср масеҳиён бояд барои таълим додан омода бошанд:

> [12] … то ин вақт шумо бояд муаллим мебудед, (Ибриён 5:12)

> [15] Балки Худованд Худоро дар дилҳои худ муқаддас донед: ва ҳамеша омода бошед, ки ба ҳар касе ки аз шумо сабаби умеди

дар шумо бударо мепурсад, бо ҳилм ва тарс ҷавоб диҳед: (1 Петрус 3:15, KJV)

Китоби Муқаддас нишон медиҳад, ки бисёре аз масеҳиёни содиқтар, дарҳол пеш аз оғози Мусибати Бузург, бисёриҳоро таълим хоҳанд дод:

> [33] Ва доноёни қавм бисёриҳоро таълим хоҳанд дод (Дониёл 11:33)

Пас, омӯхтан ва нашъунамо кардан дар файз ва дониш (2 Петрус 3:18) чизест, ки мо бояд ҳоло анҷом диҳем. Исо гуфт: «шумо дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то ақсои замин шоҳидони Ман хоҳед буд» (Аъмол 1:8). Як қисми нақши шумо дар Подшоҳии Худо қобилияти таълим додан аст.

Ва барои масеҳиёни содиқтари Филаделфия (Ваҳй 3:7-13) ин инчунин дастгирии шаҳодати муҳими Инҷилро пеш аз оғози Подшоҳии ҳазорсолаи Худо дар бар хоҳад гирифт (ниг. Матто 24:14).

Пас аз барпо шудани Подшоҳии Худо, қавми Худо барои кумак ба барқарор кардани сайёраи осебдида истифода хоҳанд шуд:

> [12] Онҳое ки аз миёни ту ҳастанд, Харобаҳои қадимро обод хоҳанд кард;
> Ту таҳкурсиҳои наслҳои бисёрро барпо хоҳӣ кард; Ва туро Таъмиркунандаи рахна, Барқароркунандаи кӯчаҳо барои сукунат хоҳанд номид. (Ишаъё 58:12)

Ҳамин тавр, қавми Худо, ки дар ин аср мувофиқи роҳи Худо зиндагӣ карданд, дар давоми ин замони барқарорсозӣ дар ҳазорсола зиндагии одамонро дар шаҳрҳо (ва дигар ҷойҳо) осонтар хоҳанд кард.

Ҷаҳон воқеан ҷои беҳтар хоҳад шуд. Мо бояд ҳоло сафирони Масеҳ бошем, то ки мо низ дар Подшоҳии Ӯ хизмат кунем.

Паёми ҳақиқии Инҷил тағйирдиҳанда аст

Исо гуфт: «Агар шумо дар каломи Ман бимонед, дар ҳақиқат шогирдони Ман ҳастед. 32 Ва ҳақиқатро хоҳед донист, ва ҳақиқат

шуморо озод хоҳад кард» (Юҳанно 8:31-32). Донистани ҳақиқат дар бораи Инҷили Подшоҳии Худо моро аз дом афтодан ба умедҳои козиби ин ҷаҳон озод мекунад. Мо метавонем нақшаеро, ки кор мекунад — нақшаи Худоро — далерона дастгирӣ кунем! Шайтон тамоми ҷаҳонро фиреб додааст (Ваҳй 12:9) ва Подшоҳии Худо ҳалли ҳақиқӣ аст. Мо бояд барои ҳақиқат истодагарӣ кунем ва онро ҳимоя намоем (ниг. Юҳанно 18:37).

Паёми Инҷил на танҳо дар бораи наҷоти шахсӣ аст. Хушхабари Подшоҳии Худо бояд инсонро дар ин аср тағйир диҳад:

> [2] Ва ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо навсозии ақли худ тағйир ёбед, то бифаҳмед, ки иродаи неку писандида ва комили Худо чист. (Румиён 12:2)

Масеҳиёни ҳақиқӣ тағйир меёбанд, то ба Худо ва ба дигарон хизмат кунанд:

> [22] Эй ғуломон, дар ҳама чиз ба оғоёни ҷисмонии худ итоат кунед, на бо хизмати намоишӣ, мисли касоне ки ба одамон писанд омадан мехоҳанд, балки бо самимияти дил, аз Худо тарсида. [23] Ва ҳар коре ки мекунед, аз таҳти дил кунед, мисли он ки барои Худованд, на барои одамон, [24] зеро медонед, ки аз Худованд подоши меросро хоҳед гирифт; зеро ки шумо ба Худованд Масеҳ хизмат мекунед. (Қӯлассиён 3:22-24)
>
> [28] Бинобар ин, азбаски мо подшоҳиеро мегирем, ки ба ларза намеояд, биёед файз дошта бошем, ки ба воситаи он ба Худо бо эҳтиром ва тарси худоёна писандида хизмат кунем. (Ибриён 12:28)

Масеҳиёни ҳақиқӣ аз ҷаҳон фарқ карда зиндагӣ мекунанд. Мо меъёрҳои Худоро дар бораи дуруст ва нодуруст аз меъёрҳои ҷаҳон болотар қабул мекунем. Одил бо имон зиндагӣ мекунад (Ибриён 10:38), зеро барои дар ин аср мувофиқи роҳи Худо зиндагӣ кардан имон лозим аст. Масеҳиён аз ҷаҳоне ки дар он зиндагӣ мекарданд, чунон фарқ мекарданд, ки тарзи ҳаёти онҳо дар Аҳди Ҷадид «Роҳ» номида мешуд (Аъмол 9:2; 19:9; 24:14,22). Ҷаҳон худхоҳона зиндагӣ

мекунад, фирефта зери нуфузи Шайтон, дар он чизе ки «роҳи Қобил» номида шудааст (Яҳудо 11).

Инҷили Подшоҳии Худо паёми адолат, шодӣ ва сулҳ аст (Румиён 14:17). Каломи пешгӯӣ, агар дуруст фаҳмида шавад, тасаллибахш аст (ниг. 1 Қӯринтиён 14:3; 1 Таслӯникиён 4:18), хусусан вақте ки мо фурӯ рехтани ҷаҳонро мушоҳида мекунем (ниг. Луқо 21:8-36). Тарзи ҳаёти ҳақиқии масеҳӣ ба фаровонии рӯҳонӣ ва баракатҳои ҷисмонӣ мебарад (Марқӯс 10:29-30). Ин як қисми он сабаб аст, ки онҳое ки чунин зиндагӣ мекунанд, мефаҳманд, ки ҷаҳон ба Подшоҳии Худо ниёз дорад. Масеҳиён сафирони Подшоҳии Худо ҳастанд.

Мо масеҳиён умеди худро ба рӯҳонӣ мебандем, на ба ҷисмонӣ, гарчанде ки дар ҷаҳони ҷисмонӣ зиндагӣ мекунем (Румиён 8:5-8). Мо «умеди Инҷил»-ро дорем (Қӯлассиён 1:23). Ин чизест, ки масеҳиёни аввал мефаҳмиданд, аммо бисёре аз онҳое ки имрӯз ба Исо иқрор мекунанд, онро ҳақиқатан дарк намекунанд.

6. Калисоҳои юнонӣ-румӣ таълим медиҳанд, ки Подшоҳӣ муҳим аст, вале...

Калисоҳои юнонӣ-румӣ бовар доранд, ки ҷанбаҳои Подшоҳии Худоро таълим медиҳанд, аммо дар фаҳмидани он ки он воқеан чист, душворӣ мекашанд. Масалан, Энсиклопедияи католикӣ дар бораи Подшоҳӣ чунин таълим медиҳад:

> Масеҳ … Дар ҳар марҳилаи таълимоти Ӯ омадани ин Подшоҳӣ, ҷанбаҳои гуногуни он, маънои дақиқи он ва роҳе ки ба он ноил шудан мумкин аст, мазмуни асосии гуфторҳои Ӯро ташкил медиҳанд, то ҳадде ки гуфтори Ӯ «Инҷили Подшоҳӣ» номида мешавад...онҳо дар бораи Калисо ҳамчун «Подшоҳии Худо» сухан ронданро оғоз карданд; ниг. Col., I, 13; I Thess., ii, 12; Apoc., I, 6, 9; v, 10 ва ғайра ...ин маънои Калисоро ҳамчун он муассисаи илоҳӣ дорад … (Pope H. Kingdom of God. The Catholic Encyclopedia, Volume VIII. 1910)

Гарчанде ки иқтибоси боло ба «Col., I, 13; I Thess., ii, 12; Apoc., I, 6, 9; v, 10» ишора мекард, агар шумо онҳоро ҷустуҷӯ кунед, хоҳед дид, ки ҳеҷ яке аз он оятҳо дар бораи он ки ***Калисо*** Подшоҳии Худо аст, чизе намегӯяд. Онҳо таълим медиҳанд, ки имондорон ҷузъи Подшоҳии Худо хоҳанд буд ё ки он Подшоҳии Исо аст. Китоби Муқаддас огоҳ мекунад, ки бисёриҳо Инҷилро тағйир медиҳанд ё ба инҷили дигари ноҳақ рӯ меоранд (Ғалотиён 1:3-9). Мутаассифона, касони гуногун ҳамин тавр кардаанд.

Исо таълим дод: «Ман роҳ ва ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, ҷуз ба воситаи Ман» (Юҳанно 14:6). Петрус таълим дод: «Ва дар ҳеҷ каси дигар наҷот нест, зеро ки зери осмон номи дигаре ба одамон ато нашудааст, ки ба воситаи он мо бояд наҷот ёбем» (Аъмол 4:12). Петрус ба яҳудиён гуфт, ки ҳама бояд имон дошта бошанд, то тавба кунанд ва Исоро қабул кунанд, то наҷот ёбанд (Аъмол 2:38).

Баръакси ин, Папа Франсиски марҳум таълим додааст, ки атеистон, бе Исо, метавонанд бо аъмоли нек наҷот ёбанд! Ӯ инчунин таълим

медиҳад, ки яҳудиён метавонанд бе қабул кардани Исо наҷот ёбанд! Илова бар ин, ӯ ва баъзе юнонӣ-румиён гӯё як нусхаи ғайрикитобии «Марям»-ро калиди Инҷил ва инчунин калиди ваҳдати экуменикӣ ва байнидинӣ мешуморанд. Мутаассифона, онҳо ва дигарон на аҳамияти Исоро ва НА Инҷили ҳақиқии Подшоҳии Худоро намефаҳманд. Бисёриҳо инҷилҳои козибро тарғиб мекунанд.

Бисёриҳо мехоҳанд бо дидан рафтор кунанд ва ба ҷаҳон имон дошта бошанд. Аҳди Ҷадид таълим медиҳад, ки масеҳиён бояд ба боло нигаранд:

> [2] Дар бораи он чи дар боло аст, фикр кунед, на дар бораи он чи дар замин аст. (Қӯлассиён 3:2)

> [7] Зеро ки мо бо имон рафтор мекунем, на бо дидан. (2 Қӯринтиён 5:7)

Бо вуҷуди ин, Папа Пийи XI асосан таълим медод, ки бо дидани калисои ӯ рафтор кунанд:

> ... Калисои католикӣ ... Подшоҳии Масеҳ дар замин аст. (Номаи даврии Пий Quas Primas).

Вебсайти CatholicBible101 иддао мекунад, ки «Подшоҳии Худо аз ҷониби Исои Масеҳ соли 33 милодӣ дар замин дар шакли Калисои Ӯ, ки Петрус роҳбарӣ мекард, барпо шуд...Калисои католикӣ». Аммо Подшоҳии ҳазорсолаи Худо на дар ин ҷост ва на Калисои Рим аст. Вақте ки он меояд, дар замин хоҳад буд. Гарчанде ки Калисои ҳақиқии Худо «калидҳои Подшоҳӣ»-ро дорад (Матто 16:19), онҳое ки иддао мекунанд, ки калисо Подшоҳии Худо аст, «калиди донишро гирифтаанд» (Луқо 11:52).

Калисои Рим бар зидди Подшоҳии ҳазорсолаи заминии Худо, ки ба зудӣ меояд, чунон сахт таълим медиҳад, ки ин асосан ягона «таълимоти Зиддимасеҳ» аст, ки дар *Катехизиси расмии Калисои католикӣ* номбар шудааст:

> **676** Фиреби Зиддимасеҳ аллакай дар ҷаҳон шакл мегирад ҳар дафъае ки иддао мешавад, ки он умеди масеҳоӣ, ки танҳо

> берун аз таърих ба воситаи доварии эсхатологӣ амалӣ шуда метавонад, дар дохили таърих амалӣ карда шавад. Калисо ҳатто шаклҳои тағйирёфтаи ин таҳрифи Подшоҳии ояндаро бо номи ҳазорсолагароӣ рад кардааст … (Catechism of the Catholic Church. Imprimatur Potest +Joseph Cardinal Ratzinger. Doubleday, NY 1995, p. 194)

Мутаассифона, онҳое ки бо ин мавқеъ розӣ ҳастанд, дар охират бо эълони Инҷили Подшоҳии Худо мушкилоти ҷиддӣ хоҳанд дошт. Баъзеҳо бар зидди онҳое ки онро эълон мекунанд, қадамҳои даҳшатнок хоҳанд гузошт (Дониёл 7:25; 11:30-36). Аммо шумо шояд фикр кунед, ки оё ҳамаи онҳое ки Исоро Худованд эътироф мекунанд, дар Подшоҳӣ нахоҳанд буд? Не, нахоҳанд буд. Бубинед, ки Исо чӣ гуфт:

> [21] «На ҳар касе ки ба Ман мегӯяд: ‘Худовандо, Худовандо!’ ба Подшоҳии осмон дохил хоҳад шуд, балки касе ки иродаи Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо меоварад. [22] Бисёриҳо дар он рӯз ба Ман хоҳанд гуфт: ‘Худовандо, Худовандо! Оё мо бо номи Ту нубувват накардем, ва бо номи Ту девҳоро берун накардем, ва бо номи Ту мӯъҷизаҳои бисёр нанамудем?’ [23] Ва он гоҳ ба онҳо эълон хоҳам кард: ‘Ман ҳаргиз шуморо намешинохтам; аз Ман дур шавед, эй шариаткушон!’ (Матто 7:21-23)

Павлуси ҳаввор қайд кард, ки «сирри бешариатӣ» дар замони ӯ «аллакай амал мекард» (2 Таслӯникиён 2:7). Ин бешариатӣ инчунин бо чизе алоқаманд аст, ки Китоби Муқаддас дар замонҳои охир аз он огоҳ мекунад ва «Сирр, Бобили Бузург» номида мешавад (Ваҳй 17:3-5).

«Сирри бешариатӣ» ба онҳое ки худро масеҳӣ меноманд ва бовар доранд, ки ба риоя кардани шариати Даҳ Аҳкоми Худо ва ғайра кӯшиш кардан лозим нест ва/ё истисноҳои қобили қабули он ин қадар зиёданд ва/ё барои шикастани шариати Худо шаклҳои қобили қабули тавба (кафорат) вуҷуд доранд, алоқаманд аст; бинобар ин, гарчанде ки онҳо гумон мекунанд, ки шакле аз шариати Худоро доранд, онҳо шакле аз масеҳиятро, ки Исо ё ҳавориёнаш онро қонунӣ эътироф мекарданд, риоя намекунанд.

Бисёре аз онҳое ки иддаои масеҳият мекунанд, мисли фарисиён ҳастанд, ки аҳкоми Худоро вайрон мекарданд, аммо иддао мекарданд, ки анъанаҳояшон инро қобили қабул мегардонад — Исо ин муносибатро маҳкум кард (Матто 15:3-9)! Ишаъё низ огоҳ кард, ки одамоне ки худро аз они Худо мегӯянд, бар зидди шариати Ӯ исён хоҳанд кард (Ишаъё 30:9). Мутаассифона, ин исёни бешариатона чизест, ки мо то имрӯз мебинем.

«Сирри» дигар ба назар чунин аст, ки Калисои Рим гӯё бовар дорад, ки барномаҳои ҷангҷӯёнаи экуменикӣ ва байнидинии он ба сулҳ ва як нусхаи ғайрикитобии Подшоҳии Худо дар замин хоҳад бурд. Навиштаҳо аз ваҳдати экуменикии оянда огоҳ мекунанд, ки ба гуфтаи онҳо, барои чанд сол муваффақ хоҳад буд (эзоҳ: Китоби Муқаддаси New Jerusalem Bible, тарҷумае ки аз ҷониби католикҳои румӣ тасдиқ шудааст, оварда мешавад):

> [4] Онҳо пеши аждаҳо саҷда карданд, зеро ки ӯ ба ҳайвони ваҳшӣ қудрати худро дода буд; ва пеши ҳайвони ваҳшӣ саҷда карда, гуфтанд: ‘Кист, ки бо ҳайвони ваҳшӣ баробар шавад? Кист, ки бо он ҷангида тавонад?’ [5] Ба ҳайвони ваҳшӣ иҷозат дода шуд, ки бо даҳони худ лофу куфр гӯяд ва чилу ду моҳ амал кунад; [6] ва он бар зидди Худо, бар зидди номи Ӯ, Хаймаи осмонии Ӯ ва ҳамаи онҳое ки дар он ҷо паноҳ доранд, куфр гуфт. [7] Ба он иҷозат дода шуд, ки бо муқаддасон ҷанг карда, бар онҳо ғолиб ояд, ва бар ҳар нажод, қавм, забон ва халқ қудрат ба он дода шуд; [8] ва ҳамаи мардуми ҷаҳон ба он саҷда хоҳанд кард, яъне ҳар касе ки номаш аз ибтидои офариниши ҷаҳон дар китоби ҳаёти Баррае ки қурбонӣ шудааст, навишта нашудааст. [9] Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад: [10] Онҳое ки барои асирӣ ҳастанд, ба асирӣ; онҳое ки барои марг бо шамшер ҳастанд, ба марг бо шамшер. Аз ҳамин сабаб муқаддасон бояд сабр ва имон дошта бошанд. (Ваҳй 13:4-10, NJB)

Китоби Муқаддас аз ваҳдати Бобили замони охир огоҳ мекунад:

> [1] Яке аз он ҳафт фариштае ки ҳафт пиёла доштанд, омада, бо ман сухан гуфт ва гуфт: ‘Биё, ва ман ба ту ҷазои фоҳишаи бузургро, ки дар канори обҳои фаровон бар тахт нишастааст,

нишон медиҳам, [2] ки ҳамаи подшоҳони замин бо вай зино кардаанд, ва вай тамоми аҳолии ҷаҳонро аз шароби зинокории худ маст кардааст.’ [3] Ӯ маро дар рӯҳ ба биёбоне бурд, ва дар он ҷо занеро дидам, ки бар ҳайвони ваҳшии арғувонӣ савор буд, ки ҳафт сар ва даҳ шох дошт ва саросар бо унвонҳои куфромез навишта шуда буд. [4] Зан либоси арғувонӣ ва қирмизӣ дар бар дошт ва бо тилло, ҷавоҳирот ва марворид медурахшид, ва косаи тиллоие дар даст дошт, ки аз палидии нафратангези фоҳишагии вай пур буд; [5] **бар пешонии вай номе навишта шуда буд, номи пурасрор: ‘Бобили Бузург, модари ҳамаи фоҳишаҳо ва ҳамаи корҳои палиди замин**.’ [6] Ман дидам, ки вай маст буд, аз хуни муқаддасон ва хуни шаҳидони Исо маст буд; ва вақте ки вайро дидам, комилан ба ҳайрат афтодам. (Ваҳй 17:1-6, NJB)

[9] ‘Ин заковатро талаб мекунад. **Ҳафт сар ҳафт теппа мебошанд**, ки зан бар онҳо нишастааст . . . [18] Зане ки дидӣ, **ҳамон шаҳри бузург** аст, ки бар ҳамаи ҳокимони замин қудрат дорад.’ (Ваҳй 17:9,18, NJB)

[1] Пас аз ин, фариштаи дигареро дидам, ки аз осмон фурӯд меомад ва ба ӯ қудрати бузург дода шуда буд; ва замин аз ҷалоли ӯ мунаввар гардид. [2] Ӯ бо тамоми овози худ фарёд зад: ‘Бобил афтод, **Бобили Бузург** афтод, ва макони девҳо ва паноҳгоҳи ҳар рӯҳи палид ва ҳар мурғи нопоку нафратангез гардид. [3] Ҳамаи халқҳо аз шароби фоҳишагии вай бисёр нӯшиданд; ҳар подшоҳи замин бо вай зино кард, ва ҳар тоҷир аз айёшии вай сарватманд шуд.’ [4] Овози дигаре аз осмон сухан гуфт; ман шунидам, ки мегуфт: ‘**Эй қавми Ман, аз вай берун оед, то ки дар ҷиноятҳои вай шарик нашавед ва ҳамон балоҳоро бардошт накунед**. [5] Гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо ҷиноятҳои вайро дар хотир дорад: бо вай ҳамон тавр рафтор кунед, ки вай бо дигарон рафтор кардааст. [6] Ба вай бояд ду баробари он чи вай ситондааст, баргардонида шавад. Вай бояд косаи ду баробар қавии омехтаи худро бинӯшад. [7] Ба ҳар яке аз шукӯҳу айшҳои вай бояд азоб ё дарде мувофиқ бошад. Ман ҳамчун малика бар тахт нишастаам, вай

гумон мекунад; ман бевазан нестам ва ҳаргиз доғи ҷудоиро нахоҳам дид. [8] Аз ин сабаб, дар як рӯз балоҳо бар вай хоҳанд афтод: беморӣ, мотам ва қаҳтӣ. Вай то хок сӯзонида хоҳад шуд. Худованд Худо, ки вайро маҳкум кардааст, тавоност.’ [9] ‘Подшоҳони замин, ки бо вай зино кардаанд ва бо вай айшу ишрат кардаанд, барои вай мотам ва гиря хоҳанд кард. Онҳо дуди сӯхтани вайро мебинанд, (Ваҳй 18:1-9, NJB)

Дар Закарё Китоби Муқаддас аз Бобили оянда огоҳ мекунад ва нишон медиҳад, ки ваҳдати дуруст то бозгашти Исо рух нахоҳад дод:

[10] Огоҳ бошед! Огоҳ бошед! Аз замини шимол гурезед — Яҳве мегӯяд — зеро ки Ман шуморо ба чор боди осмон пароканда кардаам — Яҳве мегӯяд. [11] Огоҳ бош! Худро наҷот деҳ, **эй Сион, ки ҳоло бо духтари Бобил зиндагӣ мекунӣ!**

[12] Зеро ки Яҳве Сабоот чунин мегӯяд, азбаски Ҷалол

маро фиристод, дар бораи халқҳое ки шуморо ғорат карданд: ‘Ҳар кӣ ба шумо даст расонад, ба гавҳараки чашми Ман даст мерасонад. [13] Акнун инак, Ман дасти Худро бар онҳо хоҳам ҷунбонд, ва онҳо аз ҷониби онҳое ки ғулом кардаанд, ғорат хоҳанд шуд.’ Он гоҳ хоҳед донист, ки Яҳве Сабоот маро фиристодааст! [14] Бисарой, шодӣ кун, эй духтари Сион, зеро ки инак, Ман меоям, то дар миёни ту сокин шавам — Яҳве мегӯяд! [15] Ва дар он рӯз халқҳои бисёр ба Яҳве рӯ хоҳанд овард. Бале, онҳо қавми Ӯ хоҳанд шуд ва дар миёни ту сокин хоҳанд шуд. Он гоҳ хоҳӣ донист, ки Яҳве Сабоот маро назди ту фиристодааст! [16] Яҳве Яҳудоро, ҳиссаи Худро дар Сарзамини Муқаддас, соҳиб хоҳад шуд ва боз Ерусалимро баргузидаи Худ хоҳад сохт. (Закарё 2:10-16, NJB; эзоҳ: дар нусхаҳои KJV/NKJV ин оятҳо ҳамчун Закарё 2:6-12 оварда шудаанд)

Гарчанде ки ҳамкорӣ дар баъзе масъалаҳо метавонад хуб бошад, ҷанбаҳои ҳаракатҳои экуменикӣ ва байнидинӣ, ки Созмони Милали Муттаҳид, Ватикан, бисёре аз протестантҳо ва пешвоёни православии шарқӣ тарғиб мекунанд, аз ҷониби Китоби Муқаддас ба таври равшан маҳкум шудаанд ва набояд ташвиқ карда шаванд. Исо аз касоне огоҳ

кард, ки иддао мекунанд, ки аз паи Ӯ мераванд ва «бисёриҳоро гумроҳ хоҳанд кард» (Матто 24:4-5). Қисми зиёди экуменизм бо кушода шудани мӯҳри аввали Ваҳй 6:1-2, ки инчунин ҳамчун «савораи сафед»-и Ваҳй маълум аст (ки Исо НЕСТ), ва бо фоҳишаи Ваҳй 17 алоқаманд аст.

Мисли Закарё, Павлуси ҳаввор низ таълим медод, ки ваҳдати ҳақиқии имон то бозгашти Исо рух нахоҳад дод:

> [13] то даме ки ҳамаи мо ба ваҳдати имон ва дониши Писари Худо бирасем ва Одами комил гардем, ки бо пуррагии худи Масеҳ комилан ба камол расида бошад. (Эфсӯсиён 4:13, NJB)

Онҳое ки бовар доранд, ки ин ваҳдат пеш аз бозгашти Исо меояд, дар хатоанд. Дар асл, вақте ки Исо бармегардад, Ӯ бояд ваҳдати миллатҳоеро, ки бар зидди Ӯ муттаҳид мешаванд, нобуд кунад:

> [11:15] Он гоҳ фариштаи ҳафтум карнайи худро навохт, ва садоҳо дар осмон шунида мешуданд, ки фарёд мезаданд: ‘Подшоҳии ҷаҳон подшоҳии Худованди мо ва Масеҳи Ӯ гардид, ва Ӯ то абадул-абод подшоҳӣ хоҳад кард.’ [16] Бисту чор пир, ки дар ҳузури Худо бар тахт нишаста буданд, саҷда карда, бо пешониҳои худ ба замин расида, Худоро парастиш карданд [17] бо ин суханон: ‘Туро шукр мегӯем, эй Худованд Худои Қодири Мутлақ, Он ки ҳаст, Он ки буд, барои он ки қудрати бузурги Худро ба даст гирифтӣ ва ҳукмронии Худро оғоз кардӣ. [18] Халқҳо дар ғавғо буданд, ва акнун вақти интиқоми Ту расидааст, ва вақти доварии мурдагон, ва вақти мукофот додан ба бандагони Ту пайғамбарон, ба муқаддасон ва ба онҳое ки аз номи Ту метарсанд, хурду бузург. Вақт расидааст, ки онҳоеро ки заминро вайрон мекунанд, нобуд созӣ.’ (Ваҳй 11:15-18, NJB)

> [19:6] Ва ман чизеро шунидам, ки ба садоҳои анбӯҳи бузург, мисли садои уқёнус ё ғурриши бузурги раъд монанд буд, ки ҷавоб медоданд: ‘Ҳаллелуё! Ҳукмронии Худованд Худои Қодири Мутлақи мо оғоз ёфт; . . . [19] Он гоҳ ҳайвони ваҳширо бо ҳамаи подшоҳони замин ва лашкарҳояшон дидам, ки ҷамъ

омада буданд, то бо Савора ва лашкари Ӯ ҷанг кунанд. [20] Аммо ҳайвони ваҳшӣ асир гирифта шуд, ҳамроҳ бо пайғамбари козиб, ки ба номи ҳайвони ваҳшӣ мӯъҷизаҳо карда буд ва бо онҳо касонеро фиреб дода буд, ки тамғаи ҳайвони ваҳширо қабул карда буданд ва ба ҳайкали он саҷда карда буданд. Ин ду зинда ба кӯли оташини сӯзони кибрит андохта шуданд. [21] Ҳамаи боқимондагон бо шамшери Савора, ки аз даҳони Ӯ берун меомад, кушта шуданд, ва ҳамаи паррандагон аз гӯшти онҳо сер шуданд . . . [20:4] Он гоҳ тахтҳоеро дидам, ки дар онҳо нишастанд, ва ба онҳо қудрати доварӣ ато шуд. Ҷонҳои ҳамаи онҳоеро дидам, ки барои шаҳодат додан дар бораи Исо ва барои мавъиза кардани каломи Худо сар бурида шуда буданд, ва онҳоеро ки аз саҷда кардан ба ҳайвони ваҳшӣ ё ба ҳайкали он даст кашиданд ва тамғаро бар пешониҳо ё дастҳои худ қабул накарданд; онҳо зинда шуданд ва бо Масеҳ ҳазор сол подшоҳӣ карданд. (Ваҳй 19:6,19-21; 20:4, NJB)

Диққат диҳед, ки Исо бояд лашкарҳои ҷаҳонро, ки бар зидди Ӯ муттаҳид шудаанд, нобуд кунад. Он гоҳ Ӯ ва муқаддасони эҳёи аввал ҳукмронӣ хоҳанд кард. Ҳамон вақт ваҳдати дурусти имон хоҳад буд. Мутаассифона, бисёриҳо ба хизматгорони козибе гӯш хоҳанд дод, ки хуб менамоянд, аммо хуб нестанд, чунон ки Павлуси ҳаввор огоҳ карда буд (2 Қӯринтиён 11:14-15). Агар бештар одамон Китоби Муқаддас ва Инҷили Подшоҳии Худоро ҳақиқатан мефаҳмиданд, одамони камтар ҳангоми бозгашти Исо бар зидди Ӯ меҷангиданд.

7. Чаро Подшоҳии Худо?

Гарчанде ки одамон дӯст медоранд гумон кунанд, ки мо хеле доно ҳастем, фаҳмиши мо маҳдудиятҳо дорад, аммо «фаҳми» Худо «беҳудуд аст» (Забур 147:5).

Аз ҳамин сабаб барои ислоҳ кардани ин сайёра мудохилаи Худо лозим хоҳад буд.

Гарчанде ки бисёриҳо ба Худо бовар доранд, аксарияти мутлақи одамон намехоҳанд он чиро ки Ӯ мегӯяд, иҷро кунанд ва чунон ки Ӯ воқеан роҳнамоӣ мекунад, зиндагӣ кунанд. Ба порчаи зерин диққат диҳед:

> [8] Эй одам, Ӯ ба ту нишон додааст, ки чӣ нек аст; Ва Худованд аз ту чӣ талаб мекунад, Ҷуз он ки адолат ба ҷо орӣ, Марҳаматро дӯст дорӣ, Ва бо Худои худ бо фурӯтанӣ рафтор кунӣ? (Михо 6:8)

Бо Худо бо фурӯтанӣ рафтор кардан чизе нест, ки инсоният воқеан ба он омода бошад. Аз замони Одам ва Ҳавво (Ибтидо 3:1-6) одамон интихоб кардаанд, ки ба худашон ва афзалиятҳои худашон, болотар аз афзалиятҳои Худо, такя кунанд, бо вуҷуди аҳкоми Ӯ (Хуруҷ 20:3-17).

Китоби Масалҳо таълим медиҳад:

> [5] Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун, Ва ба ақли худ такя накун; [6] Дар ҳамаи роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, Ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад гардонид. [7] Дар назари худ доно мабош; Аз Худованд битарс ва аз бадӣ дур шав. (Масалҳо 3:5-7)

Бо вуҷуди ин, аксари одамон воқеан бо тамоми дили худ ба Худо таваккал намекунанд ва мунтазир намешаванд, ки Ӯ қадамҳои онҳоро равона кунад. Бисёриҳо мегӯянд, ки он чиро ки Худо мехоҳад, иҷро хоҳанд кард, аммо иҷро намекунанд. Инсоният аз ҷониби Шайтон фиреб хӯрдааст (Ваҳй 12:9) ва ба шаҳватҳои ҷаҳон ва «ғурури зиндагӣ» (1 Юҳанно 2:16) дода шудааст.

Бинобар ин, бисёриҳо анъанаҳои динии худ ва ҳукуматҳои дунявии худро ихтироъ кардаанд, зеро гумон мекунанд, ки беҳтар медонанд. Аммо онҳо намедонанд (ниг. Ирмиё 10:23) ва аксарияташон ҳақиқатан тавба нахоҳанд кард.

Аз ҳамин сабаб инсоният ба Подшоҳии Худо ниёз дорад (ниг. Матто 24:21-22).

Хушбахтиҳоро дар назар гиред

Яке аз маъруфтарин силсилаи изҳороте ки Исо гуфт, хушбахтиҳо буданд, ки Ӯ онҳоро дар *Мавъизаи болои Кӯҳ* гуфт.

Ба баъзе аз он чи Ӯ гуфт, диққат диҳед:

> [3] «Хушо камбағалон дар рӯҳ, Зеро ки Подшоҳии осмон аз они онҳост. [4] Хушо мотамзадагон, Зеро ки онҳо тасаллӣ хоҳанд ёфт. [5] Хушо ҳалимон, Зеро ки онҳо заминро мерос хоҳанд гирифт. [6] Хушо гуруснагон ва ташнагони адолат, Зеро ки онҳо сер хоҳанд шуд. [7] Хушо раҳмдилон, Зеро ки онҳо марҳамат хоҳанд ёфт. [8] Хушо покдилон, Зеро ки онҳо Худоро хоҳанд дид. [9] Хушо сулҳҷӯён, Зеро ки онҳо писарони Худо номида хоҳанд шуд. [10] Хушо онҳое ки ба хотири адолат таъқиб карда мешаванд, Зеро ки Подшоҳии осмон аз они онҳост. (Матто 5:3-10)

Маҳз дар Подшоҳии Худо (ниг. Марқӯс 4:30-31), ки Матто аксар вақт онро Подшоҳии осмон меномад (ниг. Матто 13:31), ин ваъдаҳои муборак иҷро хоҳанд шуд. Маҳз дар Подшоҳии Худо ваъда иҷро хоҳад шуд, ки ҳалимон заминро мерос гиранд ва покдилон Худоро бубинанд. Бо интизорӣ ба хушхабари баракатҳо дар Подшоҳии Худо нигаред!

Роҳҳои Худо дурустанд

Ҳақиқат ин аст, ки Худо муҳаббат аст (1 Юҳанно 4:8,16) ва Худо худхоҳ НЕСТ. Қонунҳои Худо муҳаббат ба Худо ва муҳаббат ба ёри худро нишон медиҳанд (Марқӯс 12:29-31; Яъқуб 2:8-11). Роҳҳои ҷаҳон худхоҳона мебошанд ва ба марг мерасанд (Румиён 8:6).

Диққат диҳед, ки Китоби Муқаддас нишон медиҳад, ки масеҳиёни ҳақиқӣ аҳкомро риоя мекунанд:

> [1] Ҳар кӣ имон дорад, ки Исо Масеҳ аст, аз Худо таваллуд ёфтааст, ва ҳар кӣ Таваллуддиҳандаро дӯст медорад, таваллудёфтаи Ӯро низ дӯст медорад. [2] Аз ин мо медонем, ки фарзандони Худоро дӯст медорем, вақте ки Худоро дӯст медорем ва аҳкоми Ӯро риоя мекунем. [3] Зеро ки муҳаббат ба Худо ин аст, ки аҳкоми Ӯро риоя кунем. Ва аҳкоми Ӯ гарон нестанд. (1 Юҳанно 5:1-3)

Ҳамаи «аҳкоми» Худо «адолат аст» (Забур 119:172). Роҳҳои Ӯ поканд (Титус 1:15). Мутаассифона, бисёриҳо шаклҳои гуногуни «бешариатӣ»-ро қабул кардаанд ва дарк намекунанд, ки Исо барои бекор кардани шариат ё пайғамбарон НАОМАДААСТ, балки барои иҷро кардани онҳо омадааст (Матто 5:17), бо шарҳ додани маънои воқеии онҳо ва васеъ кардани онҳо берун аз он чи бисёриҳо гумон мекарданд (масалан, Матто 5:21-28). Исо таълим медод, ки «ҳар кӣ онҳоро ба ҷо оварад ва таълим диҳад, дар Подшоҳии осмон бузург номида хоҳад шуд» (Матто 5:19) (истилоҳҳои «Подшоҳии Худо» ва «Подшоҳии осмон» ба ҷои якдигар истифода мешаванд).

Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки имон бе аъмол мурда аст (Яъқуб 2:17). Бисёриҳо иддао мекунанд, ки аз паи Исо мераванд, аммо ба таълимоти Ӯ ҳақиқатан бовар намекунанд (Матто 7:21-23) ва ба Ӯ чунон ки бояд пайравӣ намекунанд (ниг. 1 Қӯринтиён 11:1). «Гуноҳ вайрон кардани шариат аст» (1 Юҳанно 3:4, KJV) ва ҳама гуноҳ кардаанд (Румиён 3:23). Аммо Китоби Муқаддас нишон медиҳад, ки марҳамат бар доварӣ ғолиб хоҳад омад (Яъқуб 2:13), зеро Худо воқеан барои ҳама нақша дорад (ниг. Луқо 3:6).

Ҳалли инсонӣ, ҷудо аз роҳҳои Худо, кор нахоҳад кард. Дар Подшоҳии ҳазорсола Исо «бо асои оҳанин» ҳукмронӣ хоҳад кард (Ваҳӣ 19:15), ва некӣ ғолиб хоҳад омад, зеро одамон мувофиқи роҳи Худо зиндагӣ хоҳанд кард. **ҲАМАИ мушкилоти ҷаҳон аз он сабаб вуҷуд доранд, ки ҷомеаҳои ин ҷаҳон аз итоат ба Худо ва шариати Ӯ саркашӣ мекунанд**. Таърих нишон медиҳад, ки инсоният қодир нест мушкилоти ҷомеаро ҳал кунад:

> [6] Зеро ки тафаккури ҷисмонӣ марг аст, аммо тафаккури рӯҳонӣ ҳаёт ва осоиштагӣ аст. [7] Зеро ки тафаккури ҷисмонӣ душмании Худост; зеро ки ба шариати Худо итоат намекунад ва наметавонад ҳам. [8] Пас онҳое ки дар ҷисманд, ба Худо писанд омада наметавонанд. (Румиён 8:6-8)

Масеҳиён бояд ба рӯҳонӣ диққат диҳанд, ва пас аз тавба ва таъмид ба онҳо Рӯҳи Худо ато мешавад, то дар ин аср чунин кунанд (Румиён 8:9), бо вуҷуди заъфҳои шахсии мо:

> [26] Зеро, эй бародарон, даъвати худро бубинед, ки на бисёр доноён ба ҳасби ҷисм, на бисёр тавоноён, на бисёр ашрофзодагон даъват шудаанд. [27] Балки Худо нодонони ҷаҳонро баргузид, то доноёнро шарманда кунад, ва Худо заифони ҷаҳонро баргузид, то тавоноёнро шарманда кунад; [28] ва Худо пастон ва хорони ҷаҳонро ва нестонро баргузид, то ҳастонро нест кунад, [29] то ки ҳеҷ ҷисме дар ҳузури Ӯ фахр накунад. [30] Аммо шумо аз Ӯ дар Масеҳ Исо ҳастед, ки Ӯ барои мо ҳикмат аз ҷониби Худо — ва адолат ва тақдис ва фидия — гардид, [31] то ки, чунон ки навишта шудааст: «Ҳар кӣ фахр мекунад, бо Худованд фахр кунад». (1 Қӯринтиён 1:26-31)

Масеҳиён бояд бо нақшаи Худо фахр кунанд! Мо ҳоло бо имон рафтор мекунем (2 Қӯринтиён 5:7), ба боло нигариста (Қӯлассиён 3:2) бо имон (Ибриён 11:6). Мо барои риоя кардани аҳкоми Худо баракат хоҳем ёфт (Ваҳй 22:14).

Чаро Инҷили Подшоҳии Худо?

Протестантҳо одатан гумон мекунанд, ки вақте ки онҳо Исоро ҳамчун наҷотдиҳанда қабул карданд, Подшоҳии Худоро ҷустаанд. Католикҳои румӣ бовар доранд, ки онҳое ки таъмид гирифтаанд, ҳатто дар кӯдакӣ, ба калисои онҳо ҳамчун Подшоҳӣ дохил шудаанд. Католикҳои румӣ ва православҳои шарқӣ одатан гумон мекунанд, ки ба воситаи маросимҳои муқаддас ва ғайра Подшоҳии Худоро меҷӯянд. Гарчанде ки масеҳиён бояд таъмид гиранд, юнонӣ-румиён ва протестантҳо одатан барои ҳалли мушкилоти инсоният ба ҷаҳон менигаранд. Онҳо одатан таваҷҷӯҳи заминӣ доранд (ниг. Румиён 8:6-8).

Пеш аз ҳама ҷустани Подшоҳии Худо (Матто 6:33) бояд ҳадафи якумраи масеҳиён бошад. Ҳадафе, ки на ба ҷаҳон барои ҳалли масъалаҳо, балки ба Худо ва роҳҳои Ӯ нигарем. Хушхабари Подшоҳии Худо ҳаёти моро тағйир медиҳад.

Китоби Муқаддас мегӯяд, ки масеҳиён бо Исо ҳукмронӣ хоҳанд кард, аммо оё шумо дарк мекунед, ки ин маънои онро дорад, ки масеҳиёни ҳақиқӣ воқеан бар шаҳрҳо ҳукмронӣ хоҳанд кард? Исо таълим дод:

> [12] «Як ашрофзодае ба кишвари дуре рафт, то барои худ подшоҳӣ гирифта, баргардад. [13] Пас ӯ даҳ нафар аз бандагони худро даъват карда, ба онҳо даҳ мино дод ва ба онҳо гуфт: ‘То омаданам тиҷорат кунед.’ [14] Аммо шаҳрвандонаш аз ӯ нафрат доштанд ва аз паи ӯ ҳайати сафиронро фиристода, гуфтанд: ‘Мо намехоҳем, ки ин одам бар мо подшоҳӣ кунад.’
>
> [15] «Ва чунин шуд, ки вақте ки ӯ баргашт,
>
> подшоҳиро гирифта, фармуд, ки он бандагонро, ки ба онҳо пул дода буд, назди ӯ даъват кунанд, то бидонад, ки ҳар кас бо тиҷорат чӣ қадар фоида кардааст. [16] Он гоҳ аввалин омада, гуфт: ‘Оғо, минои ту даҳ мино фоида овард.’ [17] Ва ӯ ба вай гуфт: ‘Офарин, эй бандаи нек; азбаски дар чизи андак мӯътамад будӣ, бар даҳ шаҳр ҳоким бош.’ [18] Ва дуввумин омада, гуфт: ‘Оғо, минои ту панҷ мино фоида овард.’ [19] Ба вай низ гуфт: ‘Ту низ бар панҷ шаҳр бош.’ (Луқо 19:12-19)

Дар он андаке ки ҳоло доред, мӯътамад бошед. Масеҳиён имконият хоҳанд дошт, ки бар шаҳрҳои воқеӣ, дар Подшоҳии воқеӣ ҳукмронӣ кунанд. Исо инчунин гуфт: «Подоши Ман бо Ман аст, то ба ҳар кас мувофиқи аъмолаш диҳам» (Ваҳй 22:12). Худо нақша (Аюб 14:15) ва ҷой (Юҳанно 14:2) барои онҳое дорад, ки ба Ӯ ҳақиқатан ҷавоб хоҳанд дод (Юҳанно 6:44; Ваҳй 17:14). Подшоҳии Худо воқеӣ аст ва шумо метавонед ҷузъи он бошед!

Дар оғози соли 2016 маҷаллаи Science мақолае бо номи «Қудрати анбӯҳ» дошт, ки нишон медод, ки зеҳни сунъӣ ва ҷалби оммавӣ (краудсорсинг) метавонанд «мушкилоти бадхоҳона»-ро, ки инсоният

бо онҳо рӯ ба рӯ аст, ҳал кунанд. Аммо мақола нафаҳмид, ки бадӣ чист, чӣ расад ба он ки чӣ тавр онро ҳал кардан мумкин аст. Пайдоиши баъдии барномаҳои зеҳни сунъӣ бешубҳа мушкилоти ҷаҳонро ҳал накардааст.

Ҳамкорӣ, ҷудо аз пайравӣ ба роҳҳои ҳақиқии Худо, дар асри 21-ум ҳамон тавр ба нокомӣ маҳкум аст, ки пас аз Тӯфони Бузург буд, вақте ки инсоният барои сохтани Бурҷи нокоми Бобил ҳамкорӣ кард (Ибтидо 11:1-9).

Мушкилоти ҷаҳон, дар ҷойҳое монанди Шарқи Наздик (бо вуҷуди дастовардҳои муваққатии интизоршаванда, масалан, Дониёл 9:27а; 1 Таслӯникиён 5:3), аз ҷониби одамон ҳал нахоҳанд шуд — мо ба сулҳи Подшоҳии Худо ниёз дорем (Румиён 14:17).

Мушкилоти терроризми байналмилалӣ, бо вуҷуди дастовардҳои интизоршаванда, аз ҷониби фиребхӯрдагон дар Созмони Милали Муттаҳид (ниг. Ваҳй 12:9) ҳал нахоҳанд шуд (ниг. Ҳизқиёл 21:12) — мо ба шодӣ ва тасаллии Подшоҳии Худо ниёз дорем.

Мушкилоти муҳити зист бо ҳамкории байналмилалӣ ҲАЛ НАХОҲАНД ШУД, зеро миллатҳои ҷаҳон ба нобуд кардани замин кумак хоҳанд кард (Ваҳй 11:18), аммо онҳо аз ҷониби Подшоҳии Худо ҳал хоҳанд шуд.

Масъалаҳои бадахлоқии ҷинсӣ, исқоти ҳамл ва фурӯхтани узвҳои бадани инсон аз ҷониби ИМА ҳал нахоҳанд шуд (ниг. Ваҳй 18:13), балки аз ҷониби Подшоҳии Худо.

Қарзи азиме ки ИМА, Британияи Кабир ва бисёр миллатҳои дигар доранд, ба воситаи миёнаравии байналмилалӣ ҳал нахоҳад шуд, балки дар ниҳоят (пас аз ҳалокат мувофиқи Ҳабаққуқ 2:6-8) аз ҷониби Подшоҳии Худо.

Ҷаҳолат ва таълими нодуруст аз ҷониби Созмони Милали Муттаҳид ҳал нахоҳанд шуд — мо ба Подшоҳии Худо ниёз дорем. Низоъҳои динӣ ҳақиқатан аз ҷониби ягон ҳаракати экуменикӣ-байнидинӣ, ки ба наҷот ҷудо аз Исои ҳақиқии Китоби Муқаддас розӣ мешавад, ҳал нахоҳанд шуд. Гуноҳ МУШКИЛИ АСОСИИ ҷаҳон аст ва барои он мо ба

қурбонии Исо ва бозгашти Ӯ дар Подшоҳии Худо ниёз дорем. Илми муосири тиббӣ барои саломатии инсон ҳамаи ҷавобҳоро надорад — мо ба Подшоҳии Худо ниёз дорем.

Масъалаҳои гуруснагӣ бо организмҳои аз ҷиҳати генетикӣ тағйирёфта, ки қисмҳои ҷаҳонро аз сабаби эҳтимоли нобудшавии оммавии ҳосил дар хатари қаҳтӣ қарор медиҳанд, ҳал нахоҳанд шуд — мо ба Подшоҳии Худо ниёз дорем.

Камбизоатии азим дар қисмҳои Африқо, Осиё ва дигар ҷойҳо, гарчанде ки муддате аз «Бобил»-и замони охир (ниг. Ваҳй 18:1-19) манфиат хоҳад гирифт, мушкили камбизоатиро ҳал нахоҳад кард — мо ба Подшоҳии Худо ниёз дорем. Ин андеша, ки бе Исо инсоният метавонад дар ин «асри бади ҳозира» утопия биёрад, инҷили козиб аст (Ғалотиён 1:3-10). Мо ба Подшоҳии Худо ниёз дорем.

Марҳилаи ҳазорсолаи Подшоҳии Худо подшоҳии воқеӣ аст, ки дар замин барпо хоҳад шуд. Он бар қонунҳои пурмуҳаббати Худо ва Худои пурмуҳаббат ҳамчун роҳбар асос хоҳад ёфт. Муқаддасон бо Масеҳ ҳазор сол ҳукмронӣ хоҳанд кард (Ваҳй 5:10; 20:4-6). Ин Подшоҳӣ онҳоеро, ки ҳақиқатан дар Калисои Худо ҳастанд, дар бар хоҳад гирифт, аммо ҳеҷ як навиштаҷот намегӯяд, ки Подшоҳии Худо воқеан Калисо аст (католикии румӣ ё дигар). Калисои Рим ба таълимоти ҳазорсола мухолифат кардааст, ва баъдтар, вақте ки мо ба охират наздиктар мешавем, ба паёми Инҷили Китоби Муқаддас боз ҳам сахттар мухолифат хоҳад кард. Ин эҳтимол таваҷҷӯҳи назарраси васоити ахбори оммаро ба худ ҷалб хоҳад кард, ки метавонад ба иҷрои Матто 24:14 кумак кунад.

Дар марҳилаи ниҳоии худ, Подшоҳии Худо «Ерусалими Нав, ки аз ҷониби Худо аз осмон фурӯд меояд»-ро (Ваҳй 21:2) дар бар хоҳад гирифт, ва афзоиши онро интиҳо нахоҳад буд. Дигар ноинсофӣ, дигар ғам ва дигар марг нахоҳад буд.

Мавъиза кардан ва фаҳмидани Инҷили Подшоҳии Худо мавзӯи муҳими Китоби Муқаддас аст. Нависандагони Аҳди Қадим дар бораи он таълим медоданд. Исо, Павлус ва Юҳанно дар бораи он таълим медоданд. Қадимтарин мавъизаи «масеҳӣ», ки берун аз Аҳди Ҷадид

маҳфуз мондааст, дар бораи он таълим медод. Пешвоёни масеҳии ибтидои асри дуввум, монанди Поликарп ва Melito, дар бораи он таълим медоданд. Мо дар Continuing Church of God имрӯз дар бораи он таълим медиҳем. Ба ёд оред, ки Подшоҳии Худо аввалин мавзӯест, ки Китоби Муқаддас нишон медиҳад, ки Исо дар бораи он мавъиза кардааст (Марқӯс 1:14-15). Он инчунин чизе буд, ки Ӯ пас аз эҳёи Худ дар бораи он мавъиза кард (Аъмол 1:3) — ва ин чизест, ки масеҳиён бояд пеш аз ҳама ҷӯянд (Матто 6:33).

Инҷил танҳо дар бораи ҳаёт ва марги Исо нест. Таваҷҷӯҳи асосии Инҷиле ки Исо ва пайравонаш таълим медоданд, Подшоҳии ояндаи Худо буд. Инҷили Подшоҳӣ наҷот ба воситаи Масеҳро дар бар мегирад, аммо инчунин таълим додани поёни ҳукуматҳои инсониро дар бар мегирад (Ваҳй 11:15).

Дар хотир доред, ки Исо таълим медод, ки охират то он даме ки хушхабари Подшоҳӣ ба ҷаҳон ҳамчун шаҳодат ба ҳамаи халқҳо мавъиза нашавад, нахоҳад омад (Матто 24:14). Ва он мавъиза ҳоло рух дода истодааст. Оё шумо мехоҳед ҷузъи дастгирии он кори ниҳоии замони охир бошед?

Хушхабар ин аст, ки **Подшоҳии Худо ҳалли мушкилотест, ки инсоният бо онҳо рӯ ба рӯ аст**. Бо вуҷуди ин, аксарият намехоҳанд онро дастгирӣ кунанд, на онро бишнаванд ва на ба ҳақиқати он бовар кунанд. Подшоҳии Худо абадӣ аст (Матто 6:13), дар ҳоле ки «сурати ин ҷаҳон гузаранда аст» (1 Қӯринтиён 7:31).

Эълон кардани Инҷили ҳақиқии Подшоҳии Худо чизест, ки мо дар Continuing Church of God ба он ҷиддӣ муносибат мекунем. Мо кӯшиш мекунем, ки ҳама чизеро ки Китоби Муқаддас таълим медиҳад, таълим диҳем (Матто 28:19-20), аз ҷумла Подшоҳии Худоро (Матто 24:14). Дар ҳоле ки мо мунтазири он Подшоҳӣ ҳастем, мо бояд роҳҳои Худоро омӯзем ва ба онҳо пайравӣ кунем ва дигаронеро, ки мехоҳанд ба ҳақиқат бовар кунанд, тасаллӣ диҳем.

Оё шумо набояд эълони Инҷили Подшоҳии ояндаи Худоро дастгирӣ кунед? Оё шумо ба Инҷили Подшоҳии Худо бовар хоҳед кард?

Continuing Church of God

Суроғаи почтаи *Continuing* Church of God дар ИМА: P.O. Box 109, Grover Beach, California, 93483 USA; вебсайт www.ccog.org.

Вебсайтҳои *Continuing* Church of God (CCOG)

CCOG.ASIA Ин сайт ба Осиё нигаронида шудааст.
CCOG.IN Ин сайт барои онҳое ки решаи ҳиндӣ доранд, пешбинӣ шудааст.
CCOG.EU Ин сайт барои Аврупо пешбинӣ шудааст.
CCOG.NZ Ин сайт барои Зеландияи Нав ва дигарон бо решаи британиёӣ пешбинӣ шудааст.
CCOG.ORG Ин вебсайти асосии *Continuing* Church of God аст. Он ба одамон дар ҳамаи қитъаҳо хизмат мерасонад. Он мақолаҳо, пайвандҳо ва видеоҳоро дар бар мегирад.
CCOGCANADA.CA Ин сайт барои онҳое ки дар Канада ҳастанд, пешбинӣ шудааст.
CCOGAFRICA.ORG Ин сайт барои онҳое ки дар Африқо ҳастанд, пешбинӣ шудааст.
CDLIDD.ES Ин вебсайти испанизабони *Continuing* Church of God аст.
PNIND.PH Ин вебсайти Филиппинии *Continuing* Church of God аст. Он маълумотро бо забонҳои англисӣ ва тагалогӣ дорад.

Вебсайтҳои ахбор ва таърих

COGWRITER.COM Ин вебсайт абзори асосии эълон буда, ахбор, таълимот, мақолаҳои таърихӣ, видеоҳо ва навигариҳои пешгӯй дорад.
CHURCHHISTORYBOOK.COM Ин вебсайти ба осонӣ дар хотир мондание мебошад, ки мақолаҳо ва маълумот дар бораи таърихи калисо дорад.
BIBLENEWSPROPHECY.NET Ин вебсайти радиои онлайн бо забони англисӣ аст, ки ахбор ва мавзӯъҳои Китоби Муқаддасро фаро мегирад. BNPI.NET бо забонҳои гуногун аст.

Каналҳои видеоии YouTube ва BitChute барои мавъизаҳо ва мавъизаҳои кӯтоҳ

BibleNewsProphecy — канал. Видеоҳои мавъизаҳои кӯтоҳи CCOG.

CCOGAfrica — канал. Паёмҳои CCOG бо забонҳои африқоӣ.
CCOG Animations — канал барои таълим додани ҷанбаҳои эътиқодҳои масеҳӣ.
CDLIDDSermones — канал, ки паёмҳо бо забони испанӣ дорад.
ContinuingCOG — канал. Мавъизаҳои видеоии CCOG.

Акси поён баъзе аз хиштҳои ками боқимонда (ва баъзеҳое ки баъдтар илова шудаанд)-и биноеро дар Ерусалим нишон медиҳад, ки баъзан ҳамчун Ҳуҷраи болохона (Cenacle) маълум аст, аммо беҳтар аст онро Калисои Худо дар Теппаи ғарбии Ерусалим (ки ҳоло кӯҳи Сион номида мешавад) тавсиф кард:

Гумон меравад, ки ин макони шояд қадимтарин бинои калисои ҳақиқии масеҳӣ будааст. Биное ки дар он «Инҷили Подшоҳии Худо»-и Исо мавъиза мешуд. Ин биное дар Ерусалим буд, ки Инҷили Подшоҳии Худоро таълим медод.

Аз ин сабаб мо низ Худоро бефосила шукр мегӯем, зеро ки...шумо, эй бародарон, пайравони калисоҳои Худо гардидед, ки дар Яҳудия дар Масеҳ Исо ҳастанд. (1 Таслӯникиён 2:13-14)

Барои имоне ки як бор ба муқаддасон супурда шудааст, ҷидду ҷаҳд намоед. (Яҳудо 3)

Ӯ (Исо) ба онҳо гуфт: «Ман бояд ба шаҳрҳои дигар низ Подшоҳии Худоро мавъиза кунам, зеро Ман барои ҳамин фиристода шудаам». (Луқо 4:43)

Балки Подшоҳии Худоро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд. Натарс, эй рамаи хурд, зеро ки Падари шумо писанд омад, ки Подшоҳиро ба шумо ато кунад. (Луқо 12:31-32)

Ва ин хушхабари Подшоҳӣ дар тамоми ҷаҳон барои шаҳодат ба ҳамаи халқҳо мавъиза карда хоҳад шуд, ва он гоҳ охират хоҳад расид. (Матто 24:14)